

JIHOČESKÝ KRAJ

KRAJSKÝ ÚŘAD

Odbor kancelář hejtmána

Úsek vedoucího odboru

U Zimního stadionu 1952/2

370 76 České Budějovice

KUCBX010IG3E

Váš dopis zn.:

Ze dne:

2. 9. 2021

Naše č. j.:

KUJCK 99315/2021

Sp. zn.:

KHEJ 96542/2021/kakr SO

Vyřizuje:

Ing. Markéta Chromá

Telefon:

386 720 374

E-mail:

chroma@kraj-jihocesky.cz

Datum:

16. 9. 2021

Odpověď na žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážený pane ,

Krajský úřad Jihočeského kraje obdržel dne 2. 9. 2021 Vaši žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 2. 9. 2021, v níž požadujete poskytnutí následujících informací:

pět níže uvedených písemností:

- 1. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeský kraj č.j.: KUJCK 24427/2021 ze dne 24. 2. 2021*
- 2. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích Č.j. 55 A 4/2021-42 (úplné znění včetně odůvodnění), kterým bylo Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeský kraj č.j.: KUJCK 24427/2021 ze dne 24. 2. 2021 zrušeno*
- 3. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeský kraj č.j.: KUJCK 97658/2020 ze dne 10. 8. 2020*
- 4. Rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov č.j. MUCK 21454/2020/ODSH/SI ze dne 29. 4. 2020, na základě kterého bylo vydáno Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeský kraj č.j.: KUJCK 97658/2020 ze dne 10. 8. 2020*
- 5. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 57 A 28/2020-65, (úplné znění včetně odůvodnění), kterým bylo Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeský kraj č.j.: KUJCK 97658/2020 ze dne 10. 8. 2020 zrušeno*

K výše uvedené žádosti Vám sdělujeme následující:

Vaší žádosti jsme vyhověli a v příloze Vám zasíláme požadované dokumenty, v nichž byly anonymizovány osobní údaje. Na tuto anonymizaci bylo vydáno samostatné rozhodnutí o odmítnutí části žádosti čj. KUJCK 102707/2021.

S pozdravem

Mgr. Petr Podhola
vedoucí odboru

Příloha

Rozhodnutí KUJCK 24427_2021.pdf

Rozsudek 55A_4_2021_8.pdf

Rozhodnutí KUJCK 97658_2020.pdf

Rozhodnutí MUCK 21454_2020.pdf

Rozsudek 57A_28_2020_65.pdf

identifikátor DS: kdib3rr

e-podatelna: posta@kraj-jihocesky.cz

tel: 386 720 111

fax: 386 359 069

IČ: 70890650

DIČ: CZ70890650

KRAJSKÝ ÚŘAD

JIHOČESKÝ KRAJ

Odbor dopravy a silničního hospodářství

Oddělení pro územní samosprávu a státní správu v dopravě

U Zimního stadionu 1952/2

370 76 České Budějovice

KUCBX00YPE4L

Naše č. j.: KUJCK 24427/2021
Sp. zn.: ODSH 17692/2021/jary1 SO5

Vyřizuje: Bc. Jaroslav Rynda
Telefon: 386 720 392
E-mail: rynda@kraj-jihocesky.cz

Datum: 24. 2. 2021

Rozhodnutí

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, příslušný k přezkoumávání rozhodnutí orgánů obcí podle ust. § 67 odst. 1, písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, a jako příslušný odvolací správní orgán podle ust. § 89 odst. 1 a § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o odvolání [redacted] bytem [redacted] zastoupeného [redacted] bytem [redacted] proti rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov, odboru dopravy a silničního hospodářství, Kaplická 439, 381 01 Český Krumlov, č.j. MUCK 63596/2020/ODSH/Va ze dne 18.12.2020, kterým byl jmenovaný uznán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupků (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že dne 30.9.2020 v 9:00 hodin, na pozemní komunikaci II. třídy č. 166 ve směru jízdy od obce Kájov na obec Chvalšiny, v obci Křenov, poblíž autobusové zastávky (GPS: 48°49'52.566"N a 014°14'44.051"E), jako řidič vozidla tovární značky FIAT Ducato, registrační značky [redacted] se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, kdy nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h, přičemž mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost jízdy **72 km/h**, po odečtu možné odchylky (- 3 km/h) **69 km/h**, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o **19 km/h**, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dále v rozporu s ust. § 6 odst. 7 písm. a) citovaného zákona neměl u sebe při řízení motorového vozidla řidičský průkaz, který na výzvu policisty nepředložil takto:

I.

Podle ust. § 90 odst. 4 správního řádu ve spojení s ust. § 86 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) se rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov, odboru dopravy a silničního hospodářství, č.j. MUCK 63596/2020/ODSH/Va ze dne 18.12.2020 v části řízení o přestupku nepředložení řidičského průkazu podle ust. **§ 125c odst. 1 písm. k)** zákona o silničním provozu

ruší a řízení se zastavuje.

II.

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov, odboru dopravy a silničního hospodářství, č.j. MUCK 63596/2020/ODSH/Va ze dne 18.12.2020 v části řízení o přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti podle ust. **§ 125c odst. 1 písm. f) bodu 4** zákona o silničním provozu

potvrzuje a odvolání se zamítá.

Odůvodnění

Zdejší odbor dopravy a silničního hospodářství obdržel dne 8.2.2021 odvolání [redacted] [redacted] [redacted] bytem [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] zastoupeného [redacted] [redacted] [redacted] bytem [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] (dále jen „odvolatel“), proti rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov, odboru dopravy a silničního hospodářství, Kaplická 439, 381 01 Český Krumlov (dále jen „správní orgán“), č.j. MUCK 63596/2020/ODSH/Va ze dne 18.12.2020, kterým byl jmenovaný uznán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se dopustil tím, že dne 30.9.2020 v 9:00 hodin, na pozemní komunikaci II. třídy č. 166 ve směru jízdy od obce Kájov na obec Chvalšiny, v obci Křenov, poblíž autobusové zastávky (GPS: 48°49'52.566"N a 014°14'44.051"E), jako řidič vozidla tovární značky FIAT Ducato, registrační značky [redacted] [redacted] se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, kdy nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h, přičemž mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost jízdy **72 km/h**, po odečtu možné odchylky (- 3 km/h) **69 km/h**, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o **19 km/h**, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dále v rozporu s ust. § 6 odst. 7 písm. a) citovaného zákona neměl u sebe při řízení motorového vozidla řidičský průkaz, který na výzvu policisty nepředložil.

Vzhledem ke skutečnosti, že byl odvolatel shledán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků, rozhodl správní orgán, v souladu s § 35 až § 41, §46 a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), s odkazem na ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu o uložení pokuty ve výši 2.000,- Kč. Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu, byla odvolateli uložena rovněž povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku, a to v paušální částce, stanovené vyhláškou Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., ve výši 1.000,- Kč.

Odvolatel podal dne 4.1.2021 blanketní odvolání, doplněné dne 9.2.2021. V doplněném odvolání odvolatel úvodem popírá, že by na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Dále zejména namítá, že měření rychlosti bylo provedeno v zatáčce v rozporu s návodem k obsluze, což dokládá zpětnou geometrickou analýzou a navrhuje provést řadu důkazů včetně ohledání místa za účasti geodeta a provedení znaleckého posudku. Rovněž namítá nesprávné ustanovení měřicího vozidla v souladu s návodem k obsluze a nepřezkoumatelnost výstupu z rychloměru, na kterém se nachází vozidlo mimo radarový svazek. Dále namítá, že předmětná komunikace nebyla osazena příslušnými dopravními značkami, a proto se nejednalo o obec.

Odvolání bylo podáno před uplynutím odvolací lhůty účastníkem řízení a je tedy podle ustanovení § 81 odst. 1 a § 83 odst. 1 správního řádu včasné a přípustné.

Ze spisového materiálu se zjišťuje, že správní orgán, na základě oznámení Policie České republiky, územního odboru Český Krumlov, dopravního inspektorátu č.j. KRPC-108188-6/PŘ-2020-020206 doručeného dne 15.10.2020, vyhotovil dne 30.10.2020 příkaz ve věci, kterým uznal odvolatele vinným výše uvedeným přestupkem. Proti příkazu, který byl odvolateli doručen do vlastních rukou dne 4.11.2020, byl podán prostřednictvím [redacted] [redacted] [redacted] včasný odpor, společně s plnou mocí k zastupování ze dne 5.11.2020. Správní orgán pokračoval v řízení a písemností ze dne 24.11.2020 poučil odvolatele zejména podle § 80 zákona o přestupcích a podle § 33 a § 36 správního řádu, tedy o možnosti nařízení ústního jednání na požádání obviněného, nahlížet do spisu, navrhopat důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve stanovené lhůtě a podat k nim vyjádření, kterého nevyužil. Dne 18.12.2020 bylo vyhotoveno nyní napadené rozhodnutí. Odvolací orgán uvádí k procesnímu postupu nalézacího správního orgánu, že v něm nespátřuje žádná pochybení, která by měla zatížit řízení vadou či zkrátit účastníka řízení na jeho právech.

Ke zjištěnému skutkovému stavu odvolací orgán sděluje, že skutkový stav byl zjištěn na základě řádně provedeného dokazování, o kterém nevznikají důvodné pochybnosti a není pochyb ani o tom, že takto prokázané jednání odvolatele naplňuje po všech stránkách zákonné znaky skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Z dokazování je jednoznačně a nepochybně zřejmé, že se odvolatel dopustil přestupkového jednání tak, jak je mu kladeno za vinu, kdy z tiskového výstupu měřicího zařízení RAMER 10C je patrné, že měřeným vozidlem dne 30.9.2020 v čase 09:00:31 bylo vozidlo Fiat Ducato, registrační značky [redacted] [redacted] s naměřenou rychlostí 72 km/h v místech, kde je povolená nejvyšší rychlost 50 km/h. Měřené vozidlo je ve snímku z radaru zachyceno v oblasti radarového svazku, jehož dosah byl nastaven na 30 m a ve vymezeném prostoru se nenachází žádný předmět, který by mohl ovlivnit měření. Měřené vozidlo je objektem ve snímku, u kterého radar v automatizovaném režimu správně zachytil jeho směr, kdy vozidlo je měřeno na odjezdu od měřicího vozidla policie. Pozice měřicího vozidla policie v okamžik měření byla následně orientačně zaznamenána pomocí souřadnic GPS: 48°49'52.566"N a 014°14'44.051"E, na silnici č. II/166 v obci Křenov a to včetně čísla měřiče, data a času, které jsou v souladu s

ověřovacím listem vydaným k danému radaru. Silniční radar Ramer 10C je na základě ověřovacího listu č. 048/20 s platností od 6.3.2020 do 5.3.2021, schválen autorizovaným metrologickým střediskem k objektivnímu měření rychlosti. Po zastavení změřeného vozidla hlídkou policie v prostoru autobusové zastávky Červený Dvůr, byl řidič ztotožněn na základě předloženého občanského průkazu č. [REDAKCE] na jehož základě nelze mít pochybnosti o jeho identifikaci. Odvolatel oznámení o přestupku bez vyjádření nepodepsal.

Ze zjištěného skutkového děje vyplývá, že se odvolatel dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, který stanovuje, že „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h“,

Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h“

Šetřením spisové dokumentace dospěl odvolací správní orgán k závěru, že nalézací správní orgán postupoval v souladu se zákonem a nedopustil se žádného pochybení, které by mělo zatížit řízení vadou či zkrátit účastníka řízení na jeho právech. Správní orgán umožnil odvolateli seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí i možnosti nařídit ústní jednání, čehož odvolatel nevyužil. V daném případě tedy bylo nalézacím správním orgánem prokázáno skutkové jednání odvolatele tak, jak je mu kladeno za vinu. Také je třeba uvést, že popis jednání je popsán zcela dostatečně, kdy je patrné místo, datum a čas spáchání přestupku, stejně jako skutková podstata, kdy je zřejmé, že odvolatel překročil rychlost jízdy v obci nejméně o 19 km/h, v úseku, kde je nejvyšší rychlost stanovena na 50 km/h, když mu byla naměřena, po odečtení odchylky, rychlost 69 km/h

K námitce o ustanovení policejního vozidla v rozporu s Návodem k obsluze odvolací orgán sděluje, že z předložené dokumentace je zcela zřejmé, že obsluha radarového měřiče byla řádně proškolená pro obsluhu daného typu měřiče. Není tedy pochybností o řádném způsobu obsluhy použitého radarového měřiče a ustanovení vozidla, který odvolatel zpochybňuje. Zejména v případě, kdy námitky odvolatele jsou zjevně fabulující, z úřední praxe opakující se a nemající vliv na samotné zjištění skutkového stavu, nehledě na skutečnost, že z vyhodnocení důkazních materiálů nevznikají žádné pochybnosti. Je zřejmé, že z předložených podkladů nevystaly žádné pochybnosti o správnosti provedeného měření a není ani povinností správního orgánu, aby prováděl vždy jako důkaz Návod k obsluze. Kontrolu souladu postupu měření s Návodem k obsluze je nutné v řízení o přestupku provádět pouze, pokud vyvstanou pochybnosti o správnosti tohoto postupu z předložených podkladů. V předmětném řízení však žádné pochybnosti o správnosti postupu měření nevystaly a nebylo tak nutné, aby správní orgán ověřoval postup souladu měření vzhledem k Návodu k obsluze. Provedené dokazování bylo dostatečné, neboť ve správním spisu je vedle fotodokumentace jednoznačně prokazující překročení nejvyšší dovolené rychlosti odvolatelem založen i ověřovací list měřicího zařízení a potvrzení o proškolení policistů, kteří rychlost měřili, potvrzuje, že policisté byli řádně proškoleni a je jsou způsobilí obsluhovat zařízení v souladu s návodem výrobce, tedy i řádně ustanovit policejní vozidlo před měřením. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, rychloměr by měření rychlosti neverifikoval a snímek by byl anulován, tedy by nedošlo k jeho zobrazení ani jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, vyhodnotila měřící jednotka proces měření jako správný (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 309/2015-51 ze dne 17.8.2016). Je zřejmé, že z předložených podkladů nevystaly žádné pochybnosti o správnosti provedených měření. (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2016 č. j. 6 As 50/2015-38 a ze dne 4.12.2013 č.j. 1 As 83/2013-60). Odvolací orgán uzavírá, že je nad jakoukoli pochybnost jasně, že odvolatelovo tvrzení o chybném ustanovení policejního vozidla při měření rychlosti je účelovou snahou vyvinut se z přestupkového jednání.

K námitce odvolatele týkající se měření v zatáčce, jejíž poloměr mohl ovlivnit výsledek měření, odvolací orgán sděluje, že „definice“ zatáčky v návodech k obsluze je pouze informativního charakteru. Minimální délku přímého úseku v návodech k obsluze je třeba brát jako doporučenou hodnotu pro obsluhu rychloměru při volbě stanoviště. Radarový rychloměr totiž neumožní měření, pokud měřené vozidlo, v okamžiku měření, zatáčí, akceleruje nebo brzdí. Pokud se tak stane, vozidlo není změřeno a obsluze se zobrazí informace o neuskutečněném měření. To platí i v případě měření za jízdy. Stejná informace se objeví, i když v průběhu měření dojde k prudké změně směru jízdy měřeného nebo měřicího vozidla, v tomto případě namítané zatáčky. Místo měření bylo v dané věci náležitě zvoleno a nelze usuzovat, ani z odvolatelem předložené zpětné geometrické analýzy, že by k měření došlo v zatáčce. Nadto je třeba poznamenat, že údaj, který odvolatel uvedl, tedy radius zakřivení vozovky 1600 m, je pouze informativním při výběru místa k měření rychlosti, kdy je výběr místa zcela v kompetenci proškolené obsluhy rychloměru. Dále k problematice zatáčky a nejasnosti délky rovného úseku odvolací orgán sděluje, že dle záznamu z radaru byl v okamžik měření nastaven dosah radaru

30 metrů, a tedy lze jednoznačně vyloučit úvahy o minimálních délkách rovných úseků v řádech desítek až stovek metrů, a to zejména v okamžik, kdy je měřeno v přílehavém jízdním pruhu. Stejně tak je třeba poznamenat, že odvolatelem provedená zjištění učiněná zmiňovanou zpětnou geometrickou analýzou, považuje odvolací orgán za zcela nepřezkoumatelná a nelze je považovat jako relevantní zdroj informací. K nepřezkoumatelnosti dále přispívá i fakt, že odvolatel vychází z takových konstatování, jako je např. „osa záznamového zařízení protíná středu (zřejmě střechu) domu č.p.: 49. Průsečík se středou tvoří jeden z bodů pro konstrukci osy v mapovém podkladu.“ Ostatně, ke stejnému závěru došel i Nejvyšší správní soud, který nepovažuje geometrickou analýzu a matematický výpočet za důkaz, který by byl s to zpochybnit listiny založené ve správním spisu (srov. rozsudky č.j. 10 As 36/2019-33 ze dne 15.8.2019, čj. 1 As 53/2017-42 dne 16. 5. 2017 nebo čj. 1 As 279/2017-44 ze dne 31. 7. 2018. Na základě výše uvedeného by proto v tomto směru bylo rovněž zcela nadbytečné provádět i další odvolatelem navrhované důkazy – vyjádření Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního úřadu k otázce, jaký je rádius vozovky v místě měření, ohledání místa za účasti geodeta a znalecký posudek, jaké je zakřivení silnice v místě měření.

K námitce odvolatele týkající se pochybnosti o tom, že předmětná komunikace nebyla osazena příslušnými dopravními značkami, a proto se nejednalo o obec odvolací orgán sděluje a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 177/2017-49, v němž uvedl, že „podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěné území vymezené dopravními značkami. Není přitom pochyb o tom, že Židlochovice jsou obcí ve smyslu citovaného ustanovení, neboť jejich území je osazeno dopravními značkami upravujícími začátek a konec obce. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že úsek pozemní komunikace, na němž byla v projednávané věci měřena rychlost, je, jak uvedl krajský soud, nezastavěný. Rozhodné je, že se tento úsek nachází v obci. Skutečnost, že některé části obce jsou nezastavěny, totiž nemění nic na tom, že obec Židlochovice je ve smyslu zákona o silničním provozu jako celek zastavěným územím vymezeným dopravními značkami a je tedy nutno na (celém) jejím území dodržovat § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovenou nejvyšší dovolenou rychlost.“ Odvolací orgán na základě uvedené a ustálené judikatury konstatuje, že odvolatel byl změřen na silnici č. II/166, v uzavřené části obce Křenov, kdy obec Křenov (i jakákoliv jiná), musí být dle zákona řádně označena svislým dopravním značením IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce“, tudíž každý řidič dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, smí v obci jet rychlostí 50 km/h. Výše uvedené je doloženo mapovými podklady s označením místa měření; záznamem o přestupku na kterém je uveden nastavený limit nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h a souřadnice policejního vozidla v okamžik měření GPS: 48°49'52.566"N a 014°14'44.051"E; oznámením přestupku sepsaném na místě kontroly, na kterém je uvedena nejvyšší dovolená rychlost v místě měření rovněž 50 km/h a dále je tato skutečnost podpořena úředním záznamem hlídky policie provádějící měření ze dne 30.11.2020 kde je uvedeno, že měření rychlosti bylo prováděno v obci Křenov, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Ostatně, začátek a konec obce Křenovice lze bez problému ověřit např. na volně dostupném internetovém mapovém portálu Google maps, ze kterého je zřejmé, že se jedná o typický průtahový úsek s běžným výskytem ostatních účastníků silničního provozu, tedy chodců a cyklistů a rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že odvolatel údajně neoznačení obce značkou nenamíтал již při silniční kontrole, kdy se do oznámení o kontrole odmítl vyjádřit a podepsat jej.

K námitce nepřezkoumatelnosti výstupu z rychloměru, na kterém se nachází vozidlo mimo radarový svazek odvolací orgán sděluje, že nevyvstaly žádné pochybnosti o správnosti provedeného měření. O tom svědčí zejména předložený záznam o přestupku, na kterém je zachyceno předmětné vozidlo s jasně čitelnou registrační značkou ■■■■■ a na snímku z radarového měřiče rychlosti jsou uvedeny parametry měření a výsledná změřená rychlost. Změřené vozidlo je zachyceno při měření v radarovém svazku použitého měřicího zařízení, což je patrné z pozice vozidla a vyznačenými hranicemi radarového svazku na snímku žlutými kolmicemi. Pro měření na příjezdu i odjezdu radarovým měřičem platí, že začátek nebo konec vozidla (podle příjezdu nebo odjezdu) by měl být mezi kolmicemi (viz. žluté svislé linky, označující začátek a konec prostoru), což v daném případě splněno bylo. Z fotografického výstupu radarového měřiče tedy nevyvstaly pochybnosti o správnosti provedeného měření. Stejně tak i doklad o proškolení policistů obsluhujícího měřicího zařízení potvrzuje, že policisté byli řádně proškoleni a jsou způsobilí obsluhovat zařízení v souladu s návodem výrobce. Je tedy zřejmé, že z předložených podkladů nevyvstaly žádné pochybnosti o správnosti provedeného měření. K samotnému měření rychlosti je pak třeba dodat, že odvolací orgán z úřední činnosti ví, a přiložený návod k obsluze to dokládá, že radarová hlava vysílá nepřerušované mikrovlnné záření a přijímá odrazový signál odražený od měřeného vozidla, kdy vracející se signál obsahuje informaci o směru jízdy vozidla, jeho rychlosti a skutečnosti, že se vozidlo nachází mezi svazky, kdy se celé měření skládá z dílčích částí – start měření, měření, ověření výsledku a ukončení. Pokud se nerozchází kmitočty odraženého signálu nad určenou mez, je měření ukončeno s kladným výsledkem. V případě měření vozidla na příjezdu, dojde po jeho zaznamenání nejprve k vyfocení vozidla a následnému změřením. Při měření na odjezdu je postup opačný. Radarový měřič, jak bylo uvedeno, dokáže rozpoznat směr jízdy vozidla a přiřadit mu rychlost. Mezi základní podmínky platného měření se zařazuje požadavek na absenci předmětů mezi měřícím vozidlem, resp. radarovou hlavou, a měřeným vozidlem. Výše

uvedené odvolací orgán sděluje především kvůli namítanému vzniku možné reflexe, způsobené odrazem od dopravní značky umístěné před měřeným vozidlem, kdy tuto je možné zcela bez pochybností vyloučit, a to na základě vyhodnocení snímku. Tzv. reflexi lze definovat jako odraz mikrovlnného záření od kovových předmětů v pozadí, či od dalších vozidel vyskytujících se v okamžik měření v této oblasti, a to nejen jedoucích, ale i stojících podél komunikace. Reflexi lze rozdělit na jednoduchou, dvojitou a trojitou, přičemž jednoduchá reflexe bývá nejčastější. Výsledek jednoduché reflexe spočívá v ovlivnění výsledného radarového snímku, kdy vozidlo na snímku absentuje, chybí jeho část, je zdeformované či je na snímku místo vozidla zachycena pouze odrazná plocha s naměřenou rychlostí. Méně častá reflexe je dvojitá, kdy dochází k dvojitému odrazu paprsku, což má za následek nereálnou rychlost vozidla na snímku, spojeném s jeho nestandardní polohou. Při dvojitě reflexi hrozí, že dojde k sečtení rychlostí 2 vozidel, která působila jako odrazné plochy měřicímu paprsku. Po vyhodnocení snímku z radaru lze uzavřít, že není žádný důvod pro konstatování, že měření bylo ovlivněno reflexí. V okamžiku, kdy měřící vozidlo stálo v klidu, radarová hlava vyhodnocovala vyslaný a vrácený signál jako konstantní, a tedy nedošlo k zahájení žádné fáze z měření. V okamžiku, kdy se v tomto radarovém svazku objevil velký odrazný předmět (vozidlo odvolatele), který se zde nenacházel, došlo u radarového měřiče k nárůstu intenzity odraženého signálu, čímž byla aktivována první fáze měření, které vyústilo až v samotné konečné změření vozidla odvolatele s přiřazením všech údajů, které jsou ve snímku z radaru nezměnitelně zachyceny, kdy snímky po pravé straně samotného záznamu o přestupku mají funkci tzv. lupy, tedy je do těchto míst možné vložit pouze zvětšenou část původního snímku. Jiná manipulace se záznamem, zejména záměna fotografií atp. je vyloučena. Vzhledem k tomu je pak zcela zřejmé, že měření proběhlo bez jakýchkoliv negativních jevů a není tedy ovlivněno. Rychloměr rychlost měřeného vozidla vyhodnotil, nenahlásil chybu měření, tudíž ani k žádné chybě dle Návodu nemohlo dojít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 08. 2016, č.j. 7 As 309/2015-51). Správní orgán nebyl v žádném případě povinen zajišťovat další podklady z měření nebo provést svědecké výpovědi policistů provádějící měření (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2014, č.j. 4 As 118/2013-61).

Odvolací orgán je však nucen konstatovat neprokázání spáchaného přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, porušením ust. § 6 odst. 7 písm. a) citovaného zákona - nepředložení řidičského průkazu, který odvolatel na výzvu policisty při kontrole nepředložil. Z podkladů ve správním spise nelze jednoznačně a nepochybně zjistit skutkový stav, na základě kterého by bylo možné odvolatele uznat vinným z jednání, kdy neměl předložit řidičský průkaz. Ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. V tomto případě konkrétně svědecká výpověď policistů. Ze spisového materiálu se dokládá, že správní orgán užil k prokázání skutkového stavu nepředložení platného řidičského průkazu, zejména listiny, a to oznámení přestupku a úřední záznam. Skutkový stav ve věci nepředložení řidičského průkazu byl tedy zjištěn pouze na základě výše uvedených listin, bez dalších důkazů, které by jednání odvolatele potvrdily. Oznámení přestupku a úřední záznam, vyhotovený policií je nutné brát pouze jako doplňující podklad při šetření přestupku, jelikož odvolatel oznámení přestupku na místě bez vyjádření nepodepsal a ve věci nepředložení řidičského průkazu nebyly provedeny svědecké výpovědi zasahujících policistů. Nejvyšší správní soud k tomu obecně konstatoval, že „(...) *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115). V souvislosti s výše uvedenými skutečnostmi je třeba vyvodit, že užití úředního záznamu, oznámení přestupku či úředního záznamu o podaném vysvětlení, nelze nahradit výslechem svědka, potažmo svědeckou výpověď. Judikát Nejvyššího správního soudu z 20. 1. 2016, č. j. 2 As 271/2015-38, také přisvědčil tomu, že rozhodování pouze na základě záznamů o podaném vysvětlení, zakládá vadu řízení, protože byl užit důkaz v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu, kde je taxativně stanoveno, že tento akt nelze užít jako důkazní prostředek, a pokud se jedná o jediný důkazní prostředek, pak je celé řízení a rozhodnutí zatíženo vadou. Z výše uvedeného důvodu se odvolací orgán rozhodl rozhodnutí ve věci přestupku nepředložení řidičského průkazu podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zrušit a řízení zastavit.

Odvolací orgán dále přezkoumal výrok nyní napadeného rozhodnutí, kdy k tomuto lze uvést, že výrok rozhodnutí v řízení o přestupku se řídí § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kde je stanoveno, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Ve vztahu k formě zavinění je pak v § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uvedeno, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti,

nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Forma zavinění je pak definována v § 15 odst. 2 a 3 téhož zákona, kde je uvedeno, kdy se jedná o nedbalostní a kdy o úmyslné zavinění. Forma zavinění, stanovená ve výroku napadeného rozhodnutí jako nedbalost, je stanovená zcela dostatečně. Nalézací orgán hodnotil zavinění odvolatele v nejmírnější formě k jeho prospěchu. S ohledem na podklady shromážděné ve spise nelze s jistotou činit závěry o úmyslné formě zavinění. Spáchání přestupku z nedbalosti bylo žalobci prokázáno a vyšší forma zavinění, tedy úmysl, není k trestnosti posuzovaného jednání zákonem vyžadována. Závěrem je třeba uvést, že popis jednání je popsán zcela dostatečně, kdy je patrné místo, datum a čas spáchání přestupku, stejně jako skutková podstata, kdy je zřejmé, že odvolatel překročil rychlost jízdy v obci nejméně o 19 km/h, v úseku, kde je nejvyšší rychlost stanovena na 50 km/h, když mu byla naměřena, po odečtení odchylky, rychlost 69 km/h. K výroku je pak třeba doplnit, že v § 35 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou taxativně uvedeny sankce, které lze za jednání uložit. V současné zákonné úpravě, a to ani ve speciálním zákonu, kterým je zákon o silničním provozu, není obligatorně uvedeno, že bodový postih je součástí výroku rozhodnutí o přestupku. Odvolací orgán uzavírá, že správní orgán v tomto ohledu postupoval při vypracování napadeného rozhodnutí správně a všechny povinné náležitosti do výroku rozhodnutí zapracoval.

K uloženému správnímu trestu napadeným rozhodnutím odvolací orgán odkazuje na ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého se za uvedený přestupek uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Napadeným rozhodnutím byla odvolateli uložena pokuta ve výši 2.000 Kč, tedy v polovině hranice zákonného rozpětí. Při ukládání správního trestu správní orgán konstatoval, že je zájmem společnosti, aby v provozu na pozemních komunikacích nedocházelo ze strany účastníků provozu na pozemních komunikacích k porušování pravidel provozu, a tedy ohrožování ostatních účastníků silničního provozu. Dále správní orgán konstatoval, že v důsledku porušená pravidel provozu na pozemních komunikacích byl ohrožen zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, s ohledem na zastavěnou část obce, nedalekou křižovatku a přiléhající autobusové zastávky z obou stran komunikace. Odvolací orgán k uvedenému dodává, že rychlost 50 km/h je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích nastavena z důvodu co nejkratší reakční doby řidiče a následné brzdné dráhy vozidla v případě nenadálého brždění. V případě nenadálého a intenzivního brždění, by byla brzdná dráha na suché vozovce při rychlosti 72 km/h zhruba 25 m, zatímco při rychlosti 50 km/h by byla zhruba 12 m, tedy o celých 13 m méně¹. Při ukládání správního trestu správní orgán v neprospěch odvolatele zohlednil i výpis z evidenční karty řidiče ze které se podává, že odvolatel má 8 záznamů, přičemž poslední záznam je ze dne 12.11.2017 za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Na druhou stranu správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že přestupkem nebyla způsobena majetková ani jiná škoda. Jestliže správní orgán odvolateli uložil pokutu ve výši 2.000 Kč, jde o sankci zákonnou a nelze ji považovat ani za nepřiměřeně přísnou, jelikož byla uložena v polovině hranice zákonného rozpětí. Odvolací orgán k uložené sankci dodává, že zastavení řízení ve věci přestupku § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu – nepředložení řidičského průkazu, nemá na výši uložené sankce žádný vliv, jelikož za tyto přestupky se uloží podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta od 1.500 – 2.500 Kč, tedy shodná jako za přestupek překročení rychlosti podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona a odvolateli byla uložena pokuta v polovině zákonného rozpětí. Ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích se uloží účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou. Tak se stalo i v posuzovaném případě. Odvolací správní orgán tedy konstatuje, že i povinnost nahradit náklady řízení, byla uložena plně v souladu s uvedeným ustanovením a sankce výše pokuty byla řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodněna. Nad rámec výše uvedeného odvolací orgán dále sděluje, že odvolateli byla dána možnost řešit přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti na místě blokově, s čímž však nesusouhlasil.

Smyslem a účelem sankce je pak v nejobecnějším smyslu ochrana společnosti před ohrožujícím jednáním. Sankce zahrnuje jak nesporný prvek represe, tak i prevenci. Ukládání sankci za přestupky, a tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout v zákonem vymezených mezích. Překročením rychlosti je porušen chráněný zájem, neboť při každé vyšší rychlosti než je povoleno, v tomto případě podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu 50 km/h, není řidič schopen ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na nenadálé a náhlé situace v silničním provozu v důsledku zvýšeného pohybu nejen chodců, ale i ostatních účastníků silničního provozu, kteří se v obci běžně bezesporu vyskytují. Dodržování rychlostí je sledováno z toho důvodu, že zejména v obcích dochází k dopravním nehodám, kdy jsou sražení chodci nebo cyklisti.

Dále odvolací orgán odkazuje na zákonnou definici přestupku dle ust. § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kde je stanoveno, že „Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin“. V tomto případě se zákonem myslí zákon o silničním provozu, kde jsou v ust. § 125c upraveny skutkové podstaty přestupků. Odvolatel tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 19 km/h, naplnil skutkovou podstatu

¹ https://auto.okhelp.cz/autoskola/brzdna_draha.php

přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kde je stanoveno, že „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h“. Přestupkem je jednání, které je naplněno jak formálním, tak materiálním znakem. Formálním znakem je obecně naplnění skutkové podstaty přestupku, v nyní posuzovaném případě překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy. Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, kdy výše uvedeným jednáním odvolatel ohrozil zájem společnosti, tedy aby řidiči dodržovali nejvyšší povolenou rychlost jízdy, s čímž souvisí i zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, jak je uvedeno výše. V projednávaném případě se jednalo o překročení rychlosti v na pozemní komunikaci II. třídy č. 166 v obci Křenov, kdy se na této pozemní komunikaci běžně vyskytují ostatní účastníci silničního provozu, včetně chodců a cyklistů. Navíc, jak vyplývá z volně dostupného mapového portálu (Google maps), těsně před místem, kde byl odvolatel změněn, jsou naproti sobě autobusové zastávky, poté následuje křižovatka s vedlejšími komunikacemi a dále po jedné straně komunikace následuje několik domů s příjezdovou cestou. Jednalo se tedy o klasický průjezd obcí, při němž je nutné dbát na zvýšenou opatrnost a dodržovat rychlostní limity. Odvolací správní orgán navíc připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 - 74 ze dne 14.12.2009, podle něhož formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i materiální znaky. Odvolací orgán přitom neshledal důvody, pro které by se mohl od tohoto právního názoru odchýlit.

Jak výše uvedeno, překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo konformně prokázáno, tedy odvolatel naplnil nejen formální znak popsání přestupku, neboť jednání, jímž byl uznán vinným, je v zákoně jako přestupek označeno, nýbrž i znak materiální, neboť svým jednáním porušil povinnost uloženou mu zákonem a ohrozil zájem společnosti na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti, kdy právě rychlost má významný vliv na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, a proto lze uzavřít, že sankce byly uloženy zcela v intencích zákona a dostatečně odůvodněny.

Odvolací správní orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a v postupu nalézacího správního orgánu neshledal porušení základních zásad činnosti správního orgánu a nebyly zjištěny vady řízení, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Provedeným dokazováním bylo postaveno právně najisto, že provedené důkazy tvoří ucelený a úplný řetězec, kdy skutkový stav je dostatečně zjištěn, a tedy lze rozhodnout o vině a uložit sankci.

Z výše uvedených důvodů rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti rozhodnutí o odvolání se podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

JUDr. Andrea Tetourová
zástupkyně vedoucího odboru
odbor dopravy a silničního hospodářství
Krajský úřad Jihočeského kraje

Obdrží na doručku:

[REDACTED]

Na vědomí (po nabytí právní moci):

Městský úřad Český Krumlov, odbor dopravy a silničního hospodářství, Kaplická 439, 381 01 Český Krumlov

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Nutilovou ve věci

žalobce:

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6 - Dejvice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,**
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 01 České Budějovice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021, č. j. KUJCK 24427/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021, č. j. KUJCK 24427/2021 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

odůvodnění:

Vymezení věci a shrnutí žaloby

1. Městský úřad Český Krumlov (dále jen „správní orgán I. stupně“) obdržel dne 15. 10. 2020 oznámení o přestupku ze dne 8. 10. 2020. Z tohoto oznámení a z úředního záznamu ze dne 30. 9. 2020 se podává, že hlídka Policie České republiky Český Krumlov dne 30. 9. 2020 prováděla měření rychlosti v obci Křenov na silnici II/166, přičemž měřen byl směr od obce Kájov. V 9:00 Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Máchová.

hodin byla rychloměrem Ramer 10C naměřena nákladnímu vozidlu FIAT Ducato, RZ ■■■ ■■■ jedoucím směrem od Kájova do obce Chvalšiny, rychlost 50/72/69 km/h, přičemž uvedené vozidlo řídil žalobce. Policejní hlídce žalobce nepředložil řidičský průkaz.

2. Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2020, č. j. MUCK 63596/2020/ODSH/Va (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 30. 9. 2020 v čase 9:00 hodin při řízení nákladního vozidla zn. FIAT Ducato, RZ ■■■ ■■■ na silnici II. třídy č. 169, ve směru jízdy od obce Kájov do obce Chvalšiny v obci Křenov v blízkosti autobusové zastávky (na GPS pozicích 48°49'52.566"N, 14°14'44.051"E), překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/hod, nejméně o 19 km/hod. po odečtení možné odchylky měření radaru +/- 3 km, a porušil tím § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že nesplnil povinnost podle § 6 odst. 7 písm. a) a odst. 8 zákona o silničním provozu a na výzvu policisty nepředložil ke kontrole řidičský průkaz. Za uvedené přestupky uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. O odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že v části řízení o přestupku nepředložení řidičského průkazu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu postupem podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 86 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) zrušil a řízení zastavil. V části řízení o přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání zamítl.
4. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 26. 4. 2021 se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného.
5. Žalobce předně namítá, že přes podanou žádost o sdělení úřední osoby, která bude o jeho odvolání rozhodovat, nebyl o jméne této osoby žalovaným vyrozuměn. Žalobce v žalobě popsal investigativní činnost jeho zmocněnce ve správním řízení, ■■■ ■■■ ■■■ a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21 má za to, že existují důvody podjatosti vůči Bc. Jaroslavu Ryndovi, který o odvolání žalobce rozhodl. Důvody podjatosti pak žalobce v žalobě podrobněji rozvedl s odkazem na webové stránky uskupení, v němž se ■■■ ■■■ ■■■ angažuje. Žalobce však nebyl vyrozuměn o oprávněné úřední osobě, proto nemohl námitku podjatosti uplatnit ve správním řízení. V kontextu uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu tudíž dle žalobce existuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce dále namítá nezákonnost výroku II. napadeného rozhodnutí, neboť existuje překážka věci rozhodnuté. Tuto námitku žalobce opírá o tvrzení, že v prvostupňovém řízení byl viněn ze spáchání dvou přestupků v jednočinném souběhu, přičemž šlo o jeden skutek. Žalobce jednočinný souběh odvozuje ze skutečnosti, že oba přestupky (řízení vyšší než dovolenou rychlostí a řízení bez řidičského průkazu) byly spáchány na tomtéž místě, v tomtéž okamžiku a při řízení téhož vozidla jednou osobou. Když pak bylo řízení o jednom z přestupků zastaveno, byla založena překážka věci rozhodnuté, a tudíž již nemohlo být rozhodováno o druhém z přestupků.
7. Žalobce dále namítá porušení zásady zákazu *reformatio in peius*. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků. Když pak žalovaný rozhodl, že se jeden z přestupků nebyl žalobcem spáchán, měla být výsledná sankce nižší, než původně uložená prvostupňovým Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Máchová.

správním orgánem, neboť ten pro stanovení výše sankce výslovně zohlednil právě spáchání dvou přestupků. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 As 102/2015 – 36. Žalobce nezákonnost výroku o sankci spatřuje dále v tom, že správní orgány nezohlednily formu zavinění, přesto že jim tak ukládá § 38 písm. e) zákona o přestupcích.

8. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný zcela nepřesvědčivě vypořádal namítané nesprávné měření v zatáčce. Žalobce zastává názor, který podložil fotografiemi, že úsek silnice, na níž měření proběhlo, se láme, bylo tak měřeno v zatáčce a tudíž i v rozporu s Návodem k obsluze. Žalovaný nesprávně konstatoval, že definice zatáčky v Návodu k obsluze je pouze informativního charakteru. Návod výslovně zakazuje měření na vnějším okraji zatáčky a jasně stanoví, že pokud je rádius zakřivení silnice menší než 1600 m, jedná se o zatáčku. Žalovaný proto Návod k obsluze dezinterpretoval a z důkazu učinil nesprávná zjištění. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobce shledává také v absenci vysvětlení a důkazního podložení tvrzení žalovaného, dle kterého radar neumožní měření, pokud měřené vozidlo v okamžiku měření zatáčí, brzdí či akceleruje. Žalovaný dle žalobce rovněž nikterak neobjasnil anomálie vyskytující se na snímku z měření, které zachycují měřené vozidlo téměř celé mimo radarový svazek.
9. Žalobce namítá, že nemohl vědět, že se nachází na území obce, neboť nemínil žádnou dopravní značku obec označující. Žalobce tvrdí, že dům, u kterého byl změřen, byl prvním domem, který cestou viděl. Jakýkoliv prvek typický pro obec do tohoto okamžiku absentoval, a žalobce tak neměl dostatek času k rozpoznání, že by mohl být v obci. Žalobce k tomu interpretuje rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 183/2012 – 50 tak, že aby řidič mohl dovodit, že je v obci, musí mu být zřejmé, že se o obec jedná. Žalobce viděl toliko dva domy u cesty, které však mnohdy bývají i mimo obec, nenacházely se zde žádné další prvky typické pro obec, a proto mu nevznikla povinnost jet rychlostí 50 km/hod. Žalobce následně prezentuje řadu dílčích argumentů směřujících k podpoře jeho tvrzení, že se nejednalo o úsek obce.
10. Závěrem žalobce a jeho právní zástupce vyslovili nesouhlas s publikací svých osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K nepoučení o oprávněné úřední osobě žalovaný s odkazem na rozsudek KS v Ostravě ze dne 29. 11. 2017, č. j. 59 A 7/2016 – 30 a rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2009, 8 Afs 46/2009 – 46, ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017 – 47 a ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017 - 48 konstatuje, že nesdělení jména oprávněné úřední osoby nemůže vést k nezákonnosti rozhodnutí. Nadto žalovaný dne 28. 5. 2021 vyhotovil sdělení, v němž námitku podjatosti vypořádal a konstatoval, věc presentovaná ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ poukazující na údajné praktiky Bc. Jaroslava Ryndy, je fiktivně vykonstruovaná a má za cíl pouze znevěrohodnit jméno oprávněné úřední osoby.
12. K překážce věci rozhodnuté žalovaný uvedl, že k zastavení řízení o přestupku nepředložení řídičského průkazu došlo proto, že skutkový stav dané věci byl zjištěn pouze na základě oznámení přestupku a úředního záznamu, avšak bez dalších důkazů. Zastavením řízení o jednom ze dvou spáchaných přestupků však nevznikla namítaná překážka věci rozhodnuté pro druhý z přestupků.
13. K namítanému měření v zatáčce žalovaný uvedl totožnou argumentaci jako v napadeném rozhodnutí a shodně tomu je i v případě námítky směřující do nevědomosti o jízdě žalobce v obci. Závěrem pak žalovaný poukázal na skutečnost, že zástupce žalobce i jeho zmocněnec ve správním řízení opakovaně, tedy i v nyní řešené věci, používají obstrukční a účelové strategie s cílem vyvinut účastníky řízení.

Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Máchová.

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích daných žalobními body. O žalobě soud rozhodl postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s takovým postupem projeví souhlas.
15. Žaloba je důvodná.
16. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jejíž důvodnost by sama o sobě byla důvodem pro zrušení uvedeného rozhodnutí.
17. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, čj. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například náleží Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25).
18. Krajský soud shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí co do odůvodnění výše sankce. Správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků. Jednak z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil překročením maximální povolené rychlosti v obci, když na měřeném úseku s maximální rychlostí 50 km/hod mu byla policejní hlídkou naměřena rychlost vozidla, po odečtu možné odchylky, 69 km/hod, a dále z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, kterého se měl žalobce dopustit tím, že policejní hlídce nepředložil řidičský průkaz. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zrušil rozhodnutí v části řízení o druhém přestupku a toto řízení zastavil. Ve vztahu k sankci toliko uvedl, že „*zastavení řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu – nepředložení řidičského průkazu, nemá na výši uložené sankce žádný vliv, jelikož za tyto přestupky se uloží podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta od 1.500 – 2.500 Kč, tedy shodná jako za přestupek překročení rychlosti podle ust. 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona a odvolateli byla uložena pokuta v polovině zákonného rozpětí*.“ Tuto úvahu pak žalovaný pouze doplnil o obecné pojednání o povaze a smyslu sankce jako takové. Žalovaný však již žádným způsobem neodůvodnil, proč se rozhodl uloženou pokutu ponechat ve výši, ve které ji uložil správní orgán I. stupně za dva přestupky. V tomto rozsahu tak odůvodnění uložené sankce v rozhodnutí chybí.
19. Pro absenci sdělení důvodů, pro které žalovaný setrval na uložené výši sankce 2 000 Kč, však není soudu zřejmé, jakým způsobem se do úvah žalovaného promítla skutečnost, že řízení o jednom z přestupků bylo zastaveno a předchozí výrok o vině byl zrušen. Odůvodnění uložené sankce žalovaným je proto nepřezkoumatelné.
20. Přestože již uvedené pochybení postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, krajský soud shledal důvodnou i námitku týkající se nevyrozumění žalobce o oprávněné úřední osobě, která představuje v tomto případě zásadní vadu řízení ze strany žalovaného.
21. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit*.

22. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.
23. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 1. 2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání, ve kterém však zmocněnec žalobce žádá odvolací správní orgán o poučení, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této úřední osoby. Na tuto žádost žalovaný nikterak nereagoval. Na základě výše uvedeného právního rámce se žalovaný dopustil prvotního pochybení již tím, když v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu žalobce nevyrozuměl ohledně jeho žádosti o sdělení jména osoby, která bude v jeho věci v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodovat. Judikatura Nejvyššího správního soudu sice s takovým pochybením nutně nespojuje nezákonnost postupu žalovaného (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39), nicméně v případě, že žalobce v žalobě uvádí konkrétní důvody, které v případě jejich prokázání, mohou vnést pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby vůči žalobci, stává se tak pochybení žalovaného zcela zásadním, zakládajícím důvod pro zrušení rozhodnutí pro vady řízení. Posoudit relevantnost vznesené námitky podjatosti však krajskému soudu v tomto řízení nepřislouší, neboť žalobce dosud neměl možnost svou námitku vznést v rámci správního řízení zákonem předpokládaným způsobem, kde by ji žalovaný zákonným postupem podle § 14 správního řádu vypořádal.
24. Na uvedeném nemění nic ani sdělení žalovaného k námitce podjatosti ze dne 28. 5. 2021, které žalovaný ve vztahu k námitce podjatosti po podání žaloby vyhotovil. Sdělení je ve věci zcela irrelevantní ze dvou důvodů. Jednak jej vyřizoval Bc. Jaroslav Rynda, proti kterému námitka podjatosti směřuje, byť je na sdělení uvedena a podepsaná zástupkyně žalovaného. Nemůže se proto jednat o vyřízení námitky podjatosti. Druhým důvodem pak je skutečnost, že krajský soud není oprávněn obsah sdělení k námitce podjatosti posuzovat, neboť nebylo uplatněno v odvolacím řízení.
25. Pro úplnost krajský soud ve shodě s žalobcem odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[V] případě posuzovaném v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, stěžovatelka ani v řízení před krajským soudem žádné důvody, které by měly zakládat podjatost oprávněných úředních osob, neuvedla. V posuzovaném případě však žalobce v žalobě uvedl konkrétní důvody domnělé podjatosti oprávněné úřední osoby, které nelze apriorně označit za nerelevantní. Nejvyšší správní soud zde považuje za vhodné odkázat na rozsudek ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 – 33, kde zdejší soud shledal, že zjistí-li soud k žalobní námitce, že o věci rozhodovala osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, byl by povinen rozhodnutí ve věci samé pro tuto vadu zrušit: 'Jakkoliv totiž nemusí být ani rozhodnutí vydané podjatou osobou nutně nesprávné či nezákonné, existuje zde důvodná pochybnost o objektivitě projednávání a rozhodování věci a tím dochází k porušení článku 36 odst. 1 Listiny, který stanoví, že každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Sousedním 'u jiného orgánu' je nepochybně třeba rozumět i správní orgány.'“.

Závěr a náklady řízení

26. Při shledání důvodnosti námitky nesdělení jména oprávněné úřední osoby a po vyslovení nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše uložené sankce žalovaným krajský soud konstatuje, že došlo k porušení procesních práv žalobce a tudíž je vypořádání ostatních žalobních námitek bezpředmětné. Krajský soud se proto ostatními žalobními námitkami nezabýval.
27. S ohledem na konstatované vady napadeného rozhodnutí krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Máchová.

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

29. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
30. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě ve výši 2 × 3 100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) a paušální náhradou hotových výdajů 2 × 300 Kč dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 6 800 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je nutno navýšit odměnu a náhradu hotových výdajů o sazbu této daně na částku 8 228 Kč. Celkem jde tedy o částku 11 228 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

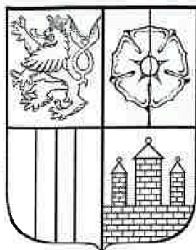
V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 19. července 2021

Mgr. Helena Nutilová v. r.
samosoudkyně

Jaroslava Digitálně
Máchová podepsal
Jaroslava Máchová
Datum: 2021.07.20
15:13:28 +02'00'

KRAJSKÝ ÚŘAD

JIHOČESKÝ KRAJ

Odbor dopravy a silničního hospodářství

Úsek vedoucího odboru

U Zimního stadionu 1952/2

370 76 České Budějovice

17. 8. 2020 VYPRAVENO dne 12 -08- 2020

KUCBX00WXKZ6

3

Naše č. j.: KUJCK 97658/2020
Sp. zn.: ODSH 84404/2020/anpl SO
Vyřizuje: Mgr. Andrea Plechingerová
Telefon: 386 720 376
E-mail: plechingerova@kraj-jihocesky.cz
Datum: 10. 8. 2020

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 24. 8. 2020 (1)
KRAJSKÝ ÚŘAD – JIHOČESKÝ KRAJ
Odbor dopravy a silničního hospodářství
dne 24. 8. 2020 podpis

Rozhodnutí

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jako věcně a místně příslušný odvolací orgán (dále jen „**odvolací orgán**“ nebo „**krajský úřad**“) podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 89 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a podle § 40 odst. 3 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZPK**“), o odvolání, které společně podali [redacted] a [redacted]

[redacted] (dále jen „**odvolatelé**“), proti rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov, odboru dopravy a silničního hospodářství, Kaplická 439, 38101 Český Krumlov (dále jen „**MÚ ČK**“), ze dne 29. 4. 2020, č. j. MUCK 21454/2020/ODSH/SI, sp. zn. S-MUCK/60404/2017/ODSH/SI (dále jen „**rozhodnutí**“), jímž byla na části [redacted] deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 ZPK a reálná existence tělesa pozemní komunikace podle § 2 odst. 1 ZPK, po jeho přezkoumání v rozsahu podle § 89 odst. 2 správního řádu

rozhodl takto:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se společné odvolání odvolatelů

zamítá

a rozhodnutí MÚ ČK ze dne 29. 4. 2020, č. j. MUCK 21454/2020/ODSH/SI, sp. zn. S-MUCK/60404/2017/ODSH/SI

se potvrzuje.

Účastníky řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu jsou:

[redacted]

Odůvodnění

Posouzení přípustnosti a včasnosti podaného odvolání:

Krajský úřad nejprve posoudil, zda jsou naplněny podmínky řádně podaného odvolání, pokud jde o jeho přípustnost a včasnost. V daném případě krajský úřad posoudil společné odvolání jako přípustné, neboť bylo podáno účastníky řízení ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu. Napadené rozhodnutí bylo [redacted] doručeno dne 23. 5. 2020 a [redacted] dne 18. 5. 2020. Posledním dnem 15denní odvolací lhůty pro podání odvolání bylo pro [redacted] pondělí 8. 6. 2020 a pro [redacted] úterý 2. 6. 2020.

Společné odvolání podali odvolatelé na podatelnu MÚ ČK dne 29. 5. 2020, tedy v zákonné lhůtě. Odvolání je proto včasné bylo možné o něm rozhodnout jedním ze způsobů uvedených v § 90 správního řádu.

Stručná rekapitulace dosavadního průběhu řízení:

Všechny dále uváděné parcely se nacházejí v k. ú. Vyšný.

Dne 15. 11. 2017 bylo podáním žádosti odvolatelů zahájeno správní řízení podle § 142 správního řádu o vydání deklaratorního rozhodnutí, zda se na pozemku [redacted] nachází či nenachází pozemní komunikace, jaké je kategorie, zda takový právní vztah trvá a kdy se tak stalo nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

MÚ ČK požádal stavební úřad Městského úřadu Český Krumlov o dohledání dokumentů k předmětné komunikaci, když ten konstatoval, že se v archivu stavebního úřadu nedochovala dokumentace ani jiné doklady ke stavbě komunikace. Odbor správy majetku města Český Krumlov ve svém sdělení uvedl, že k pozemku odvolatelů nemá město žádný smluvní vztah.

Z protokolu o ústním jednání konaném dne 4. 1. 2018 a spojeném s ohledáním na místě vyplývá, že na části pozemku [redacted] ve spoluvlastnictví odvolatelů byla zjištěna existence tělesa komunikace o šíři 2,70 – 2,80 m s vozovkou s asfaltovým krytem, nezpevněnou krajnicí, bez odvodňovacích příkopů, přičemž konstrukční vrstvy nejsou známy a odvodnění je zajištěno příčným a podélným sklonem do okolního terénu.

Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2018, č. j. MUCK 07270/2018/ODSH/Tm, sp. zn. S-MUCK/60404/2017/ODSH/Tm deklaroval MÚ ČK na části [redacted] existenci místní komunikace označené v pasportu místních komunikací [redacted] na základě rozhodnutí č. j. SÚ 2768/97 ze dne 7. 8. 1997 a reálnou existenci tělesa pozemní komunikace.

To krajský úřad svým rozhodnutím ze dne 26. 11. 2018, č. j. KUJCK 143887/2018, sp. zn. ODSH 45586/2018/anpl zrušil a věc vrátil k novému projednání pro nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů, pro nesrozumitelnost a rozpornost.

V novém projednání věci nejprve MÚ ČK oznámil účastníkům řízení pokračování v řízení písemností ze dne 3. 1. 2020 a stanovil lhůtu, ve které mohou uplatňovat své připomínky.

K věci se písemně vyjádřili [redacted] a [redacted] prostřednictvím svého právního zástupce.

Po možnosti vyjádřit se také ke všem shromážděným podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, vydal MÚ ČK nyní odvoláním napadené rozhodnutí.

Po provedení úkonů podle § 86 odst. 2 správního řádu předal MÚ ČK odvolání spolu se správním spisem a svým stanoviskem krajskému úřadu, s doručením dne 7. 7. 2020.

Přezkum napadeného rozhodnutí:

Krajský úřad na základě odvolání účastníků řízení přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, tj. přezkoumal v plném rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Při přezkoumávání řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí je odvolací správní orgán povinen respektovat hledisko procesní ekonomie, tj. nepřihlížet k takovým vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho věcnou správnost. Správnost rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek, uvedených v odvolání nebo tehdy, pokud to vyžaduje veřejný zájem.

Vzhledem ke skutečnosti, že podklady pro rozhodnutí nebylo nutné ze strany krajského úřadu doplňovat a v dané věci bylo možno rozhodovat na základě spisového materiálu orgánu I. stupně, nesvolával krajský úřad ústní jednání, ani neseznamoval účastníky řízení se spisovým materiálem v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

Z obsahu správního spisu plyne, že stav věci byl dostatečně zjištěn. MÚ ČK obstaral dostatečné množství podkladů, ty hodnotil jednotlivě i v jejich souvislostech a vyvodil z nich závěry, které poskytují dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Posouzeny byly pojmové znaky veřejně přístupné účelové komunikace (dál jen „VPÚK“), které byly shledány kumulativně naplněnými. MÚ ČK se vypořádal i s vyjádřeními a připomínkami

účastníků řízení. Krajský úřad neshledal ani vady postupu v řízení, které by měly vliv na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí.

K námitkám odvolatelů:

Odvolatelé v obecné rovině namítají, že MÚ ČK neprokázal vznik VPÚK a tedy naplnění všech jejích definičních znaků a dále vytkl MÚ ČK procesní vady. K jednotlivým konkretizovaným námitkám krajský uvádí následující.

Námitka, že napadené rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť MÚ ČK nesplnil příkaz krajského úřadu vydat rozhodnutí ve věci ve lhůtě do 30. 4. 2019, není důvodná. Krajský úřad učinil na žádost odvolatelů opatření proti nečinnosti MÚ ČK podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, tj. přikázal vydat v uvedené lhůtě rozhodnutí ve věci. Takto stanovená lhůta je lhůtou pořádkovou a nelze z ní vyvozovat nezákonnost rozhodnutí vydaného po lhůtě.

Odvolatelé dále namítají, že MÚ ČK v odůvodnění napadeného rozhodnutí hovoří o pokračování v řízení ve vztahu k písemnosti ze dne 3. 1. 2020, č. j. MUCK00161/2020/ODSH/SI, kterou oznámil účastníkům zahájení řízení, přitom správní řízení bylo zahájeno podáním žádosti odvolatelů, což MÚ ČK oznámil písemností ze dne 5. 12. 2017, č. j. MUCK 63250/2017/ODSH/Trn. Krajský úřad k tomu uvádí, že povinnost oznámit zahájení řízení vyplývá z § 47 správního řádu. Pokud bylo rozhodnutí ve věci zrušeno v odvolacím řízení, ocitá se vrácením spisu správní řízení na počátku a oznámení o pokračování řízení je „pouhým“ sdělením účastníkům, že správní orgán prvního stupně bude věc nově projednávat. To, že MÚ ČK učinil úkon podle § 47 správního řádu a označil ho jako oznámení zahájení řízení není vadou, která by měla vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí.

K námitce, že část pozemku [redacted] nemůže být současně místní komunikací a VPÚK krajský úřad uvádí, že MÚ ČK v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně popsal důvody, pro které se o místní komunikaci nejedná, a že v pasportu místních komunikací je jako místní komunikace [redacted] zařazena nesprávně.

Dále odvolatelé rozporují naplnění znaků VPÚK, tj. že se jedná o komunikaci, která slouží ke spojení nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků a ke spojení s ostatními pozemními komunikacemi, dále že existuje jako nutná komunikační spojnice a že byl dán konkludentní souhlas vlastníka pozemku s užíváním části [redacted] s obecným užíváním. Jsou toho názoru, že se jedná o cestu soukromou. Namítají, že MÚ ČK se nevypořádal s jimi navrženými důkazy, tj. darovací smlouvou ze dne 18. 10. 1991 a nabídkou zpoplatnění užívání části komunikace vedoucí po jejich parcele [redacted]. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský úřad neshledal, že by se MÚ ČK s návrhy odvolatelů vypořádal zcela. Nicméně lze konstatovat, že odvolateli navržené důkazy nemají vliv na posouzení pojmových znaků VPÚK. Odvolatelé své přesvědčení o neexistenci VPÚK odůvodňují darovací smlouvou ze dne 18. 10. 1991, z jejíhož ustanovení o prohlášení, „že na převáděných nemovitostech nevážnou žádné dluhy, věcná břemena, ani jiné právní vady“ dovozují neudělení konkludentního souhlasu s obecným užíváním části pozemku [redacted] jako pozemní komunikace. Předně je potřeba poznamenat, že zmíněná darovací smlouva je soukromoprávní povahy a ujednání z ní dopadají pouze na smluvní strany, zatímco veřejnoprávní ochrana obecného užívání pozemní komunikace působí vůči všem. Odvolateli navržené důkazy nikterak nevyvrací naplnění pojmových znaků VPÚK. Obdobně je třeba posoudit námitku, že při nabytí nemovitostí od prarodičů v roce 1978 byly stanoveny podmínky, s nimiž zúčastněné strany souhlasily (navíc není uvedeno o jaké podmínky se jednalo).

Pokud jde o námitku, že předchozí vlastníci nemovitosti [redacted] ani současní vlastníci [redacted] a [redacted] nikdy neprojeví žádný zájem o přejiždění přes pozemek [redacted], protože přístup k těmto nemovitostem byl a je řešen přes [redacted] a [redacted], krajský úřad uvádí, že zájem vlastníků nemovitostí s [redacted] a [redacted] užívat komunikaci po parc. [redacted] ve vlastnictví odvolatelů je naopak zřejmý, neboť bylo prokázáno, že komunikace jako celek byla od nepaměti pokojně užívána nejen těmito vlastníky, ale i širokou veřejností. Z podkladů spisu, zejména mapových příloh je patrné, že cesta zde existovala již v letech 1947 až 1962. Tehdy stála v místech současného [redacted] a [redacted] pouze jedna stavba, dům [redacted] ve vlastnictví odvolatelů v té době ještě nestál, a je patrné, že okolní pozemky byly zemědělsky obdělávány. Na tom nic nemění ani odvolateli zmíněná nabídka vlastníků [redacted] a [redacted] ke zpoplatnění užívání části komunikace vedoucí po jejich parcele [redacted], neboť v případě existence VPÚK se uplatní obecné užívání pozemní komunikace ve smyslu § 19 ZPK, tj. možnost každého užívat ji bezplatně

obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým je určena v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na ní a za podmínek stanovených ZPK.

Také námitka, že MÚ ČK zasáhl do soukromoprávních vztahů odvolatelů (uzavřených smluv o převodu nemovitostí) není důvodná, neboť obecné užívání pozemních komunikací je institutem práva veřejného, který může zasáhnout do vlastnického právo vlastníka pozemní komunikace za splnění zákonných podmínek, v daném případě naplněním definičních znaků VPÚK, zejména pak prokázáním souhlasu vlastníka s obecným užíváním. To velmi podrobně odůvodnil MÚ ČK ve svém rozhodnutí s odkazem na náleze Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06, v němž soud dospěl k výkladu, že pokud je vlastnické právo v kolizi s jiným základním právem nebo je prosazován veřejný zájem, je možné ho omezit pouze za náhradu a pokud s omezením vlastnického práva není spojena náhrada, lze jej omezit pouze se souhlasem vlastníka (viz str. 9 bod 6 napadeného rozhodnutí).

Odvolatelé dále namítají, že pozemek [redacted] ani jeho část nikdy nebyl součástí spojnice Vyšný – Domoradice, neboť část pozemku nebyla nikdy geometricky zaměřena, a tedy nebyla tato část evidována v katastru nemovitostí s druhem pozemku ostatní plocha a způsobem využití ostatní komunikace. Námitka není důvodná, neboť druh pozemku, způsob jeho využití ani jeho geometrické a polohové určení nemají vliv na posouzení skutečného průběhu pozemní komunikace. Ostatně i touto otázkou se MÚ ČK zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 7 pod bodem 2.

K námitce odvolatelů, že pro vlastníky [redacted] a [redacted] existuje možnost přístupu k jejich nemovitostem po [redacted] a parc. [redacted], která je sice méně komfortní, ale postačující, navíc parc. [redacted] je ve vlastnictví města Český Krumlov a je třeba dát přednost této alternativě, krajský úřad uvádí následující. Ze správního spisu, a tedy z podkladů rozhodnutí vyplynulo, že komunikace vedoucí od železničního přejezdu po [redacted], po části [redacted], dále po [redacted], z níž jsou přístupné nemovitosti vlastníků [redacted] a [redacted], pro ně plní nutnou komunikační potřebu. Komunikace sice pokračuje po parc. [redacted] a napojuje se na cestní síť, nicméně bylo zjištěno a MÚ ČK na straně 7 a 8 pod bodem 5. napadeného rozhodnutí uvedl, že tato varianta, tedy přístup „z druhé strany“ není rozumnou alternativou, neboť se jedná o úzkou cestu v některých úsecích strmou s vyčnívajícími kameny, kořeny, terénními nerovnostmi, které zapřičiňují nesjízdnost běžnými silničními vozidly i za příznivých povětrnostních podmínek, když v zimním období je taková trasa nesjízdná. Tuto část cesty využívají cyklisté a pěší, nicméně pro přístup k rodinným domům není rozumnou alternativou. Bylo také zjištěno, že přístup po alternativní cestě je o 1 640 m delší. Lze konstatovat, že MÚ ČK v souladu s ustálenou judikaturou posuzoval alternativní cestu ze všech rozhodných hledisek, tj. zkoumal její stavebně technické provedení, sklonitost, sjízdnost v zimním období, typ nemovitostí, které má zpřístupňovat, i porovnání délek obou tras.

Nedůvodná je námitka odvolatelů, že k zajištění komunikační potřeby k obecnému užívání existuje cesta, kterou vyznačili v mapce a kterou užívají jak vlastníci nemovitostí, tak turisté, cyklisté, je sjízdná automobilem i zemědělskými stroji, zřetelná v terénu a užívaná od nepaměti. Současně odvolatelé uvedli, že cedule upozorňující na soukromý pozemek i cestu na parc. č. [redacted] je od jejího umístění veřejností respektována. Z uvedeného je patrné, že jakmile odvolatelé umístili cedule upozorňující na soukromý pozemek (není uvedeno kdy k tomu došlo, ale lze dovodit, že v době vyhocení sousedských sporů, tj. někdy v druhé polovině roku 2016), začala veřejnost užívat odvolateli vyznačenou cestu. To však není alternativní cesta, která existuje od nepaměti, ale nově vyšlapané (vyjeté) koleje na kraji pole po pozemcích soukromých vlastníků a Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky. Z odvolateli uvedeného je naopak zřejmé, že táž veřejnost do osazení cedule upozorňující na soukromý pozemek cestu po jejich parc. [redacted], po parc. [redacted] a pokračující po parc. [redacted] užívala.

Námitka, že pokud se má jednat o VPÚK nejsou schopni zajistit finančně ani fyzicky její údržbu, ani nést zodpovědnost za případné škody na majetku, či zdraví osob, není důvodná. ZPK ani prováděcí vyhláška nestanovují povinnost vlastníkovi VPÚK zajišťovat její údržbu ani opravy.

Shrnutí:

V řízení podle § 142 správního řádu byla posuzována cesta procházející od železničního přejezdu po parc. [redacted], parc. [redacted], po části parc. [redacted], dále po parc. [redacted], z níž jsou přístupné

nemovitosti vlastníků [redacted] a [redacted] a pokračující po parc. [redacted] až po napojení na cestní síť, a bylo prokázáno, že naplňuje všechny definiční znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Proto MÚ ČK rozhodl o žádosti odvolatelů tak, že se na části parc. [redacted] nachází VPÚK s tělesem pozemní komunikace, neboť byl vázán obsahem žádosti.

Okruh účastníků řízení krajský úřad převzal od MÚ ČK.

Vzhledem k výše uvedenému rozhodl krajský úřad tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.

Ing. Mária Čejková
vedoucí oddělení silničního hospodářství

Rozdělovník

Účastníci řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu

Na dodejku:

29.8. / •
13.8. / •

[redacted]

Účastníci řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu

Do datové schránky

12.8. / • **Mgr. Michal Postl**, advokát, ev. č. ČAK 15080, se sídlem Za Tiskárnou 327, 38101 Český Krumlov, zastupující [redacted] a [redacted]

ID DS: yyxxety

12.8. / • **město Český Krumlov**, se sídlem Kaplická 439, 38101 Český Krumlov

ID DS: 64pbvxc

11.8. / • **Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky – regionální pracoviště Jižní Čechy**, IČ 62933591, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 121/34, 37001 České Budějovice

ID DS: qxcdynt

Na vědomí

12.8. / • **Městský úřad Český Krumlov**, odbor dopravy a silničního hospodářství, Kaplická 439, 381 01 Český Krumlov

ID DS: 64pbvxc

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobce:

[Redacted]

zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Trnkou, Ph. D.
se sídlem V. Talicha 14, 370 05 České Budějovice

proti
žalovanému:

Krajský úřad Jihočeského kraje
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice

za účasti:

1) [Redacted]

2) [Redacted]

společně zastoupeni Mgr. Michalem Postlem,
advokátem se sídlem Za Tiskárnou 327, Český Krumlov

3) [Redacted]

4) město Český Krumlov, se sídlem Kaplická 439, 381 01 Český Krumlov

5) Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky – regionální pracoviště Jižní Čechy, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 121/34, 370 01 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. KUJCK 97658/2020**takto:**

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. KUJCK 97658/2020 a rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov ze dne 29. 4. 2020, č. j. MUCK 21454/2020/ODSH/Sl **se ruší** a věc **se vrací žalovanému k dalšímu řízení**.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.
- III. Osoby **zúčastněné na řízení** nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**Vymezení věci a podstatný obsah správního spisu**

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 19. 10. 2020 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. KUJCK 97658/2020 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov ze dne 29. 4. 2020, č. j. MUCK 21454/2020/ODSH/Sl (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovému správnímu orgánu byla doručena dne 15. 11. 2017 žádost žalobce a osoby zúčastněné na řízení [redacted] (dále též jako „žadatelka“, společně se žalobcem jako „žadatelé“) ve věci určení právního vztahu dle § 142 odst. 1 správního řádu ve věci deklarace existence komunikace na části pozemku [redacted]. Dne 5. 12. 2017 prvostupňový správní orgán veřejnou vyhláškou oznámil zahájení řízení ve věci dle § 142 odst. 1 správního řádu o vydání deklaratorního rozhodnutí, zda se na pozemku [redacted] nachází či nenachází pozemní komunikace, jaké je kategorie, zda takový právní vztah trvá a kdy se tak stalo nebo zda a kdy zanikl. Současně nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě. Příslušný stavební úřad k žádosti správního orgánu o dohledání dokumentů k předmetné komunikaci konstatoval, že se v jeho archivu dokumentace ani jiné doklady ke stavbě komunikace nedochovaly. Dále uvedl, že k pozemku žadatelů nemá město Český Krumlov žádný právní vztah. Dne 1. 1. 2018 obdržel prvostupňový správní orgán vyjádření účastníků řízení pana [redacted] a paní [redacted] vlastníků dotčených nemovitostí, kteří vyjádřili svůj souhlas se zařazením místní komunikace 114d do pasportu místních komunikací města Český Krumlov (dále též jako „pasport“). Při ústním jednání konaném dne 4. 1. 2018 předal správnímu orgánu právní zástupce žalobce stanovisko k existenci komunikace na pozemku [redacted], kde nesouhlasí s veřejným využíváním tohoto pozemku a omezuje jej jen pro svou potřebu. Z protokolu o ústním jednání spojeném s ohledáním na místě se podává, že na části pozemku p. [redacted], který je ve spoluvlastnictví žadatelů, byla zjištěna existence tělesa komunikace o šíři 2,7 – 2,8 m s vozovkou s asfaltovým krytem, neopevněnou krajnicí, bez odvodňovacích příkopů s tím, že její konstrukční vrstvy nejsou známy.
3. Dne 8. 2. 2018 vydal prvostupňový správní orgán veřejnou vyhláškou rozhodnutí č.j. MUCK 07270/2018/ODSH/Trn, proti němuž se žadatelé odvolali a žalovaný je následně rozhodnutím ze dne 26. 11. 2018, č.j. KUJCK 143887/2018 zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Dne 24. 4. 2019 vyzval prvostupňový správní orgán žadatele k doplnění žádosti a usnesením řízení přerušil. Proti usnesení o přerušování řízení podali žadatelé dne 3. 5. 2019 odvolání, žalovaný toto usnesení rozhodnutím ze dne 18. 10. 2019 zrušil a věc vrátil k novému projednání. Současně vyzval prvostupňový správní orgán ke zrušení výzvy

k doplnění podkladů. Prvostupňový správní orgán následně oznámil pokračování v řízení a stanovil účastníkům a dotčeným orgánům desetidenní lhůtu k uplatnění důkazů, připomínek a stanovisek, což učinili účastníci řízení a vlastníci dotčených pozemků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Účastníci řízení výzvu k seznámení se s podklady nevyužili.

4. Dne 29. 4. 2020 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žadatelů. Prvostupňový správní orgán dospěl po rozsáhlém odůvodnění k závěru, že veřejnost komunikace a nutnost zachování jejího obecného užívání je dostatečně podložena a zároveň bylo vyvráceno tvrzení žadatelů o neexistenci nutné komunikační potřeby.
5. Prvostupňové rozhodnutí napadli žadatelé včasným odvoláním, které žalovaný pojednal žalobou napadeným rozhodnutím, jímž žalovaný odvolání zamítl.

Stručný obsah žaloby

6. Žalobce v podané žalobě vymezil čtyři okruhy žalobních námitek, z nichž dovozuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
7. Žalobce předně namítá, že došlo k nesprávnému procesnímu postupu, neboť řízení zahájené a vedené ohledně určení právního vztahu bylo bez dalšího změněno na řízení o veřejně přístupné účelové komunikaci (dále též „účelová komunikace“). Zároveň došlo k vyznačení plné moci na napadeném rozhodnutí, aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky. Přitom ještě v rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2019, jímž bylo oznámeno pokračování v řízení, bylo vedeno správní řízení k prokázání toho, zda na předmětném pozemku existuje místní komunikace. Definiční znaky místní komunikace a veřejně přístupné účelové komunikace jsou velmi odlišné, čemuž odpovídá i důkazní základna, která nemůže pro prokázání existence veřejně přístupné účelové komunikace postačovat. Napadené rozhodnutí proto nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, což se projevilo zejména při zkoumání definičního znaku souhlasu vlastníka s obecným užíváním účelové komunikace. Toto procesní pochybení v důsledku zapříčinilo, že účastníci řízení byli vyzváni k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, ovšem pouze v návaznosti na oznámení o pokračování v řízení, kde byla řešena pouze otázka existence místní komunikace. K té otázce žalobce neměl potřebu se vyjadřovat, jelikož z opatřených podkladů (zejména vlastnických práv) bylo zřejmé, že se o místní komunikaci jednat nemůže. Prvostupňový správní orgán pak nepředvídatelně rozhodl nikoli o existenci místní komunikace, ale o existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobce tedy fakticky neměl možnost se k tomuto vyjádřit, čímž správní orgán porušil § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný toto pochybení nenapravil, nevypořádal se tedy s odvolací námitkou žalobce toto pochybení nařikající.
8. Žalobce dále namítá, že došlo k vyznačení právní moci napadeného rozhodnutí, aniž by k tomu byly splněny zákonné předpoklady. Žalobce se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, dne 21. 8. 2020 však osobně podal společně se žadatelkou podání označené jako „Zpětvzetí žádosti žadatele dle § 45 odst. 4 správního řádu na zahájení řízení podle § 142 správního řádu o vydání deklaratorního rozhodnutí, zda se na pozemku [REDAKCE] nachází či nenachází pozemní komunikace“ (dále též jako „zpětvzetí žádosti“). Posléze se žalobce od žadatelky dozvěděl, že o odvolání bylo žalovaným rozhodnuto a na rozhodnutí byla vyznačena právní moc s datem 24. 8. 2020. Dle žalovaného je tedy napadené rozhodnutí pravomocné, s čímž žalobce nesouhlasí a spatřuje v postupu žalovaného zásadní procesní pochybení. Žalobce až následně zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 8. 2020, do dne podání zpětvzetí žádosti však nebylo žalobci doručeno, rovněž nedošlo k fikci doručení. Dle žalobce nemohlo napadené rozhodnutí nabýt dne 24. 8. 2020 právní moci, neboť dne 21. 8. 2021 vzali žadatelé, jako jediní účastníci řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu a zároveň jediní odvolatelé, svou žádost zpět. Ke zpětvzetí žádosti tedy došlo v okamžiku, kdy napadené rozhodnutí ještě nebylo oznámeno všem účastníkům řízení, neboť žalobci ještě nebylo doručeno, tudíž žadatelé mohli disponovat předmětem své žádosti, což učinili jejím zpětvzetím. Omezení zpětvzetí žádosti platí

dle § 45 odst. 4 správního řádu toliko pro období od vydání prvostupňového rozhodnutí do zahájení odvolacího řízení.

9. Žalobce druhou námitkou namítá nesprávné zjištění skutkového stavu věci mající za následek nesprávný rozhodovací základ při právním posouzení věci, což se projevilo zejména při posouzení naplnění definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Zcela skutkově nepodložené je odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v části o údajném konkludentním souhlasu vlastníka s veřejným užíváním účelové komunikace, které mělo být učiněno nebráněním užívání této komunikace. Absentuje zde jednoznačné časové přiřazení takového souhlasu konkrétnímu vlastníku předmětného pozemku. Prvostupňový správní orgán pouze na základě obecných úvah učinil pro věc zásadní závěr, že někdo musel dát s užíváním předmětného pozemku souhlas. Dle žalobce tedy správní orgán neopatřil spolehlivý podklad o naplnění všech čtyř definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace, resp. chybí zde podklad o učinění závěru o souhlasu vlastníka s užíváním účelové komunikace.
10. Třetí námitkou se žalobce vymezuje proti tomu, že před prvostupňovým správním orgánem bylo vedeno řízení o určení existence či neexistence místní komunikace, žalobce tedy nemohl uplatnit námitky, které by jinak uplatnil ve vztahu k definičním znakům, bylo-li by řízení vedeno ve věci účelové komunikace. Ve správním řízení nebyly žalobcovy námitky řádně vypořádány, žalobce byl v podstatě zbaven možnosti relevantní argumentace. Ačkoli místní i účelová komunikace vlastníka pozemku, po němž je vedena, fakticky omezuje, samotné řízení o určení druhu dané komunikace je významné pro uplatnění práv účastníků řízení, co se formulace námitek týče. Správní orgán byl povinen opatřit takové množství podkladů, aby mohl učinit přesvědčivý závěr o naplnění či nenaplnění definičních znaků účelové komunikace. Napadené rozhodnutí vypořádává námitky odvolatelů velmi stručně a formalisticky, aniž by byla zkoumána důkazní základna, ze které závěr správního orgánu vychází. Správní orgány pro své závěry nemají odpovídající důkazní materiál, např. v případě tvrzeného užívání komunikace širokou veřejností od nepaměti. Sám žalobce přitom doložil historii užívání pozemku [redacted], který byl po dlouhou dobu jako celek obdělávaným polem, s přístupovou cestou přes pozemky p. č. [redacted] a p. č. [redacted]. Ve správním spise současně neexistuje jediný podklad svědčící o tom, že by komunikace byla užívána nejen vlastníky, ale i širokou veřejností, což zpochybňuje úsudek správního orgánu o existenci takového definičního znaku účelové komunikace a zakládá nesprávnost rozhodnutí. Pokud komunikace užívána širokou veřejností nebyla, nemohl zde být ani souhlas vlastníka s jejím užíváním. Bagatelizovány byly též žalobcovy námitky ohledně nutné komunikační potřeby a negována existence žalobcem tvrzené alternativní cesty.
11. Poslední námitkou se žalobce vymezuje proti nesprávnému právnímu zhodnocení skutkového stavu. Žalobce poukazuje na skutečnost, kterou nemohl pro shora uvedená pochybení správního orgánu prokazovat, tedy že na pozemku [redacted] neexistuje účelová komunikace, neboť nejsou naplněny minimálně dva ze čtyř definičních znaků účelové komunikace.
12. V prvé řadě absentuje souhlas vlastníka s obecným užíváním pozemku neurčitým okruhem osob) dále též „souhlas vlastníka“), potažmo souhlas vlastníků předchozích. Tato otázka nebyla uspokojivě vypořádána; jednak prvostupňové řízení řešilo existenci místní komunikace a jednak nebyl opatřen odpovídající důkazní materiál pro závěr, že byl dán konkludentní souhlas. Správní orgán je přitom povinen prokázat existenci všech čtyř definičních znaků účelové komunikace, nedostatečnost důkazního materiálu k otázce souhlasu vlastníka je proto pochybením správního orgánu a nelze jej nahradit prostou dedukcí. Žalovaný pochybení prvostupňového správního orgánu nenapravitel, napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Dle žalobce souhlas k užívání nebyl nikdy dán ani v konkludentní formě, neboť komunikace vedla toliko ke statku ve vlastnictví jedné rodiny, byla proto užívána jen omezeným okruhem osob, přičemž případný souhlas by musel směřovat k neomezenému počtu osob. Byl-li v minulosti dán konkludentní souhlas

k užívání komunikace dalším osobám, pak jediné konkrétním osobám. Nejednalo se o souhlas s obecným užíváním komunikace. Z darovací smlouvy, s níž se napadené rozhodnutí nesprávně vypořádává, se podává, že ani v minulosti nebyl dán souhlas s veřejným užíváním komunikace v podobě, ve které jej zákon vyžaduje. Darovací smlouva neuvádí přítomnost jakéhokoli zatížení pozemku [REDAKCE], tudíž je z vůle tehdejších vlastníků zřejmé, že žádný souhlas s užíváním komunikace udělen nebyl. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a neurčité, postrádá relevantní skutková zjištění. Prvostupňové rozhodnutí v této otázce zcela rezignuje na časové i personální vymezení vlastníka pozemku, který měl konkludentní souhlas udělit a jakou formou se tak stalo. Správními orgány nebylo zjištěno, jaký byl stav pozemku v době udělení předpokládaného souhlasu, ani to, kdo komunikaci v předmětné době fakticky užíval. Správní orgány vycházejí toliko z nesprávných tvrzení žalobcových sousedů, jejichž motivací pro deklaraci účelové komunikace na pozemku žalobce je zkrácení si cesty z Českého Krumlova k nemovitostem v jejich vlastnictví.

13. Žalobce dále zpochybňuje absenci nutné komunikační potřeby. Tento definiční znak nebyl rovněž naplněn, neboť již dříve existovaly alternativní přístupové cesty. Správní orgán je vyhodnotil tak, že alternativní cestu pouze projel autem a údajně je přitom poškodil. Takový postup je z pohledu žalobce nepřezkoumatelný. Žalobce si není vědom, že by stejný defekt postihl kohokoli jiného, kdo po dobu existence překážky na předmětné komunikaci alternativní cestu používal. Žalobce opakovaně na neexistenci nutné komunikační potřeby poukazoval, neboť komunikace vede pouze k dalším dvěma nemovitostem, k nimž současně existuje jiná přístupová cesta jsoucí ve vlastnictví veřejnoprávního subjektu, užívaná od nepaměti a evidovaná v katastru nemovitostí, vedoucí přes pozemky [REDAKCE] a [REDAKCE]. Skutečnost, že je veřejným subjektem zanedbáván stav této alternativní cesty, nemůže jít k tíži žalobce, jehož úkolem není zajišťovat dopravní obslužnost v místě vlastními finančními prostředky, které na komunikaci vynaložil. I tomto případě žalovaný neshromáždil dostatek důkazů pro kvalifikované ověření případné existence definičního znaku nutné komunikační potřeby.
14. Žalobce k prokázání svých tvrzení krom podkladů založených ve správním spise navrhl, aby soud opatřil důkazní prostředek prokazující souhlas vlastníka či nebránění v užívání předmětného pozemku ve vlastnictví žalobce.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Žalobce neměl důvod se domnívat, že řízení je vedeno o určení existence či neexistence místní komunikace. Nadto měl možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady pro rozhodnutí, o čemž byl poučen. Není pravdou, že napadené rozhodnutí nenabývalo právní moci, jelikož zpětvzetí žádosti je možné pouze do vydání rozhodnutí. V projednávané věci došlo ke zpětvzetí žádosti až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, správní řízení již nebylo možné zastavit. Dle žalovaného byl v řízení rovněž prokázán konkludentní souhlas vlastníka předmětného pozemku [REDAKCE], a to na základě shromážděných podkladů v souladu s relevantní judikaturou. Bylo prokázáno, že se jedná o cestu „historickou“, jejímuž užívání nebylo bráněno až do okamžiku vzniku sousedských sporů a přehrazení komunikace. Z historických leteckých snímků, jsoucích součástí spisové dokumentace, je rovněž patrná existence předmětné komunikace. Odůvodnění správních rozhodnutí ve vztahu k této námitce je dostatečné. Znak nutné komunikační potřeby byl rovněž dostatečně prokázán. Žalobcem předjímaná alternativní cesta nemá připojení na síť komunikací. Část pozemku [REDAKCE] ve vlastnictví žalobce je dílem účelové komunikace, bez níž by se změnil způsob přístupu jak pro veřejnost, tak pro uživatele z nutné komunikační potřeby.

Právní hodnocení soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly naplněny podmínky ve smyslu § 76 odst. 1 s.ř.s.
17. Žaloba je důvodná.
18. Soud nepřijal žalobcovu námitku nesprávného procesního postupu. Co se týče namítané změny předmětu řízení, soud pochybení správního orgánu neshledal.
19. Jak vyplývá ze spisového materiálu, dne 15. 11. 2017 podal žalobce spolu se žadatelkou žádost dle § 142 správního řádu o prokázání existence či neexistence komunikace na pozemku [REDAKCE]. Žadatelé touto žádostí o určení právního vztahu požadovali, aby bylo určeno, zda se na předmětném pozemku nachází či nenachází komunikace, jaké je kategorie, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Není tedy pochyb o tom, že žadatelé žádali správní orgán zejména o deklaraci toho, zda se na pozemku v jejich vlastnictví nachází pozemní komunikace, a pokud ano, do jaké kategorie tato komunikace spadá. Prvostupňový správní orgán takto vymezený předmět řízení akceptoval. Rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 8. 2. 2018, zrušené žalovaným dne 26. 11. 2018, ve srovnání s podanou žádostí vymezuje ve výrokové části věc stručněji, tedy jako deklaraci existence komunikace na části pozemku [REDAKCE]. Toto vymezení předmětu obsahově odpovídá jeho vymezení v podané žádosti. Také z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán zcela akceptuje předmět řízení tak, jak jej ve své žádosti vymezili žadatelé, což činí rovněž žalovaný, a to jak ve zrušovacím rozhodnutí ze dne 26. 11. 2018, tak i v rozhodnutí, jímž dne 18. 10. 2019 zrušil prvostupňové rozhodnutí o přerušení řízení. Prvostupňové rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil, vymezuje ve výrokové části předmět řízení přesně tak, jak jej v žádosti vymezili žadatelé, včetně žalobce. Žadatelé požadovali, aby správní orgán mj. deklaroval, o jakou kategorii pozemní komunikace se jedná. Od zahájení řízení nedošlo ke změně jeho předmětu, neboť správní orgány zkoumaly, zda, resp. jaká kategorie pozemní komunikace se nalézá na pozemku ve vlastnictví žadatelů, přičemž dospěly k závěru, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.
20. Jak vyplývá ze spisového materiálu, správní řízení nikdy nebylo vedeno za účelem deklarace, zda na pozemku existuje místní komunikace. Sami žadatelé formulovali předmět žádosti širěji, když požadovali, aby byla deklarována existence či neexistence komunikace, potažmo jaké je tato komunikace kategorie. Dle § 2 odst. 2 zákona č. 13/1997 sb., o pozemních komunikacích (dále též „zákon o pozemních komunikacích“) se „*pozemní komunikace se dělí na tyto kategorie: dálnice, silnice, místní komunikace, účelová komunikace*“. Dle § 7 odst. 1 téhož zákona „*účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena*“. Příkladem účelových komunikací jsou nejčastěji stezky, pěšiny, polní či lesní cesty, ale i příjezdové a přístupové cesty k soukromým domům apod. Zákon dále podle okruhu osob, které komunikaci směji užívat, rozlišuje účelové komunikace veřejně přístupné a veřejně nepřístupné (např. cesty uvnitř oploceného průmyslového areálu, soukromé parkoviště). Jelikož zákon uvádí veřejně přístupnou účelovou komunikaci jako jednu z kategorií pozemních komunikací, a jelikož žadatelé (tedy i žalobce) v žádosti požadovali rovněž určení, jaké je komunikace kategorie, správní orgány postupovaly zcela v souladu s vůlí žalobce definovanou formulací žádosti. Nejednalo se tedy o procesní pochybení, které by mohlo způsobit žalobci újmu v tom smyslu, že by byl krácen na

svých právech vyjádřit se kvalifikovaně k podkladům pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k předmětu řízení tak, jak byl definován žádostí, nelze považovat za nepředvídatelné z důvodů žalobcem namítaných.

21. Soud se neztotožnil ani s namítaným vyznačením právní moci na napadeném rozhodnutí bez splnění zákonných podmínek. Ze spisového materiálu se podává, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 8. 2020, žalobci bylo doručeno fiktivně dne 24. 8. 2020, téhož dne nabylo s ohledem na § 73 odst. 1 a § 91 odst. 1 správního řádu právní moci, neboť bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu. Žalobce spolu se žadatelkou sice doručili žalovanému dne 21. 8. 2020 zpětvzetí žádosti, ovšem učinili tak až po vydání napadeného rozhodnutí. Zpětvzetí žádosti je však možné pouze do vydání rozhodnutí, tedy do předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení dle § 19 správního řádu. Později tak učinit nelze, neboť vydáním rozhodnutí správní řízení končí, správní orgán je jím vázán a nemůže jej měnit či doplňovat jinak, než zákonem stanoveným způsobem. Takto se vyjádřil též Nejvyšší správní soud, viz rozhodnutí ze dne 27. 10. 2015, č. j. 3 As 27/2015-24. V okamžiku podání zpětvzetí žádosti žalobcem a žadatelkou proto žalovaný nemohl postupovat dle § 66 odst. 1 správního řádu a řízení zastavit, jak požadoval žalobce. Dne 24. 8. 2020, tedy právní mocí napadeného rozhodnutí, se toto rozhodnutí stalo toliko závazným pro účastníky řízení a pro všechny správní orgány.
22. Soud se ztotožnil s námitkou nesprávného zjištění skutkového stavu věci, které se dle žalobce promítlo do posouzení naplnění definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace, konkrétně definičních znaků souhlasu vlastníka a nezbytné komunikační potřeby. Prvostupňový správní orgán zčásti rezignoval na zjištění skutkového stavu ve vztahu k naplnění definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Z rozhodnutí vyplývá, že pojednal sice všechny zákonem požadované definiční znaky, ovšem nikoli způsobem, který by u všech prokázal jejich naplnění. Žalobce nařikal zejména nenaplnění definičních znaků souhlasu vlastníka a nezbytné komunikační potřeby.
23. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, účelová komunikace nemusí být nutně stavbou ve smyslu stavebního zákona, tedy výsledkem stavební činnosti (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 20/2003). Postačí pouhé koleje vyjeté v trávě nebo zpevněné místy kamením či sutí. O přítomnosti účelové komunikace na určitém pozemku nerozhoduje ani to, jak je pozemek zapsán v katastru nemovitostí, přičemž druh pozemku či způsob využití nejsou závaznými údaji (na rozdíl od parcelního čísla a geometrického určení nemovitosti). O tom, že se určitá cesta stává účelovou komunikací, nemusí být dokonce vydáno ani správní rozhodnutí (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 2/2007). Účelovou komunikací se určitá „cesta“ stává samovolně ze zákona, a to v okamžiku, kdy splní všechny čtyři znaky, které zákon a judikatura pro vznik účelové komunikace stanovují. Musí tedy jít o (1) stálo a v terénu patrnou dopravní cestu, která (2) naplňuje účel stanovený v zákoně, přičemž (3) její vlastník dal souhlas k obecnému užívání své cesty veřejností a zároveň (4) tato cesta naplňuje nutnou komunikační potřebu. Jakmile jsou tyto čtyři podmínky kumulativně splněny, vzniká veřejně přístupná účelová komunikace. Účelové komunikace, stejně jako ostatní pozemní komunikace, jsou veřejným statkem, což opravňuje kohokoli předmětnou komunikací bezplatně používat (viz § 19 zákona o pozemních komunikacích). Účelové komunikace jsou vyjma uzavřených areálů zásadně veřejně přístupné, nebyl-li přístup k návrhu vlastníka upraven či omezen rozhodnutím příslušného správního orgánu.
24. Co se týče definičního znaku souhlasu vlastníka, v projednávané věci prokázáno jeho udělení, byť konkludentní, nebylo. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 9-11) vyčerpávajícím způsobem pojednává teoretickou rovinu této problematiky, když vychází z obecných pravidel stanovených zákonem a judikaturou, cituje z odborné literatury, ovšem tato teoretická stat' není nikterak promítnuta do konkrétních reálií projednávané věci. Pro závěr o udělení souhlasu byť

předchozího vlastníka k obecnému užívání cesty veřejností takové odůvodnění nepostačuje. Ve vztahu k projednávané věci v odůvodnění rozhodnutí chybí podstatná skutková zjištění. Správní orgány svůj závěr založily na tvrzení, že o existenci cesty svědčí podklady ve spise, konkrétně však zmiňují pouze mapové přílohy (letecké snímky v příloze č. 2), které mají prokazovat, že v místě předmětného pozemku existovala cesta již v letech 1947 až 1962, resp. že zde historicky existovala průběžná, byť nezpevněná, cesta do komplexu lesů a luk. Z cesty v úseku žalobcova pozemku pak vedly nestálé hospodářsky využívané sjezdy na přilehlé zemědělské pozemky. Je tedy prokázáno, že cesta přes žalobcův pozemek vedla, což však svědčí pouze o prosté existenci cesty. Tato skutečnost nic nevypovídá o četnosti a způsobu využívání cesty, tím méně o existenci souhlasu (dřívějšího) vlastníka s jejím obecným užíváním veřejností. Prvostupňový správní orgán pouze konstatoval aktivní nesouhlas současných vlastníků pozemku, aniž by přesvědčivě odůvodnil existenci dříve uděleného souhlasu k užívání. Dříve udělený konkludentní souhlas dovozuje toliko z leteckých snímků a dosavadního průběhu událostí, který ovšem nikterak nekonkretizuje, ani nenaznačuje, jakou spojitost by měl mít průběh událostí s existencí konkludentního souhlasu. Prvostupňový správní orgán rovněž bez relevantních důkazů uvádí, že do okamžiku aktivního nesouhlasu vlastníků předmětného pozemku, tedy žalobce, v místě nikdy nebyly kladeny překážky užívání cesty. Ani tento závěr nelze považovat ve vztahu k naplnění definičních znaků za uspokojivý. Skutečnost, že nebyly kladeny překážky, o veřejném užívání komunikace bez dalšího neschází. Pokud totiž komunikace nebyla třetími osobami užívána, například proto, že její povrch k tomu nebyl uzpůsoben, či proto, že zajišťovala přístup pouze k zemědělským pozemkům a lesu, nebyl ani důvod pro bránění třetím osobám v užívání této komunikace. Žalovaný pochybení prvostupňového správního orgánu nenapravit a odůvodnění v této části nedoplnil. Soud dospěl k závěru, že správní orgány neprokázaly existenci, byť dřívějšího, souhlasu vlastníka k obecnému užívání pozemku, po kterém vede komunikace, veřejností. Nebylo v první řadě prokázáno, že komunikace byla užívána jako veřejná cesta od nepaměti, tento závěr není přesvědčivě prokázán a odůvodněn. Správní orgány rovněž nezjistily, jaký okruh osob komunikaci používal, tedy zda se jednalo o úzký okruh osob se vztahem k přilehlým nemovitostem či jejich vlastníkům, či zda skutečně byla používána blíže neurčeným počtem osob (veřejností), aniž by současně bylo takovému užívání bráněno. Až do roku 2007, kdy vlastníci pozemků, přes které komunikace vede, vlastním nákladem vybudovali zpevněný povrch, existovala komunikace pouze jako nezpevněná cesta tvořená vyjetými kolejiemi v louce. Vzniká proto rovněž pochybnost, zda komunikace před rokem 2007 vykazovala takové kvality, aby mohla být veřejností skutečně obecným způsobem užívána, tedy aby splňovala rovněž 4. podmínku pro existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí aproboval, aniž by je odpovídajícím způsobem doplnil. Přestože prokazování vytčených skutečností nemusí být snadné, nezbavuje to správní orgány povinnosti zjistit důkladně skutkový stav a se zjištěními se v odůvodnění rozhodnutí náležitě vypořádat, a to nejen formou teoretického diskurzu. Pokud je učiněn závěr o tom, že cesta je veřejně přístupnou účelovou komunikací od nepaměti, musí to být také prokázáno a odůvodněno, a to zcela konkrétně. Je třeba prokázat, že komunikace nebyla používána pouze vlastníky přilehlých nemovitostí a osobami, jimž to bylo umožněno, tedy úzkým okruhem osob, ale za (konkludentního) souhlasu všemi osobami, které ji užít chtěly. To však ze strany správních orgánů učiněno nebylo.

25. Správní orgány se rovněž nedostatečně vypořádaly s naplněním znaku nutné komunikační potřeby. Vycházely opět ze širokého teoretického základu, který však nedokázaly přenést na zjištěný skutkový základ. Jak bylo řečeno výše, komunikace byla až do roku 2007 pouze nezpevněnou cestou, tj. kolejiemi vyjetými v louce. To zakládá pochybnost, zda před rokem 2007 mohla vůbec předpoklad nutné komunikační potřeby splňovat, tedy zda nezačala být třetími osobami hojně užívána právě až po roce 2007, tedy poté, kdy byla zpevněna na náklady vlastníků pozemků. Tuto skutečnost správní orgány pominuly. Nedbale pojednaly rovněž část odůvodnění, kterou negovaly možnost alternativního dopravního spojení. Jak vyplývá ze spisového materiálu,

taková možnost se v projednávané věci naskýtá, správní orgány ji však odmítly. Ačkoli bylo žalobcem poukazováno na alternativní přístup po pozemku ve vlastnictví města Český Krumlov, prvostupňový správní orgán na str. 7-8 toliko konstatoval, že se jedná o úzkou cestu s terénními nerovnostmi neumožňující sjízdnost běžnými vozidly, zejména v zimním období. Na podporu svého tvrzení uvedl, že se alternativní spojnicí pokusil projet běžným osobním vozidlem a prorazil o nerovný povrch olejovou vanu. Nejen, že tuto skutečnost nedoložil, ale v zásadě se nemůže jednat o argument, který by sám o sobě dokládal, že alternativní dopravní varianta není v projednávané věci přípustná. Vzápětí správní orgán uvádí, že tato alternativní spojnice je běžně užívána pěšími a cyklisty při přesunech do jednotlivých částí města i k turistice, což rovněž odporuje jeho předešlým závěrům o nesjízdnosti. Prvostupňovým správním orgánem nebylo dostatečně prokázáno, že použití komunikace přes pozemek žalobce není cestou z „pohodlí“, resp. že se jedná skutečně o nutnou komunikační potřebu. Žalovaný závěry prvostupňového správního orgánu přesto aproboval, ačkoli je zde pochybnost, zda by tato alternativní komunikace, případně po zpevnění povrchu, nemohla sloužit stejně, jako komunikace z části vedoucí po pozemku ve vlastnictví žalobce. Není povinností vlastníků pozemků suplovat svými finančními prostředky budování zpevněného povrchu na komunikaci, jejíž sjízdnost je pak pro veřejnost komfortnější.

26. Žalobcovu námitku vytýkající, že před prvostupňovým správním orgánem bylo vedeno řízení o určení existence či neexistence místní komunikace, pročež žalobce nemohl uplatnit námitky, které by jinak uplatnil ve vztahu k definičním znakům, bylo-li by řízení vedeno ve věci účelové komunikace, soud nepřisvědčil z důvodů, které uvedl výše, když vyvrátil námitku nařikající změnu předmětu řízení. Žalobce tedy nebyl zbaven možnosti uplatnit ve správním řízení relevantní námitky, neboť řízení, které bylo vedeno o žalobcově žádosti, zcela respektovalo předmět řízení tak, jak jej žalobce vymezil. Soud souhlasí se žalobcem, že správní orgán byl povinen opatřit takové důkazy, aby mohl učinit přesvědčivý závěr o naplnění či nenaplnění definičních znaků účelové komunikace. Skutečnost, že v žalobcem namítaném nedostatečném vypořádání naplnění definičních znaků souhlasu vlastníka a nezbytné komunikační potřeby správní orgány nedokázaly nashromáždit dostatečný důkazní materiál a náležitě odůvodnit své závěry, soud pojednal výše.

Závěr a náklady řízení

27. Soud má za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu, a proto napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť skutkový stav, který byl vzat základ rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. V rámci tohoto řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Žalovaný v dalším řízení odpovídajícím způsobem zhodnotí naplnění definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace a za tímto účelem si obstará dostatečný důkazní materiál.
28. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl dle § 76 odst. 1 písm. b), nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení mají osoby na řízení zúčastněné právo na náhradu nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Protože soud těmto osobám žádné povinnosti neuložil, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o

procesně úspěšného žalobce, v jeho případě představují náklady řízení zaplacený soudní poplatek a odměnu advokáta.

30. Náklady zastoupení spočívají v odměně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) 2 x 3 100 Kč, celkem v částce 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby v částce 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 též vyhlášky); tedy 6 800 Kč. Tato částka se navyšuje o DPH (1 428 Kč), neboť zástupce žalobce je plátcem DPH, celková částka tak činí 8 228 Kč. K této částce se připočítává částka 3 000 Kč vynaložená na soudní poplatek. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 11 228 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

České Budějovice dne 2. února 2021

Mgr. Helena Nutilová v.r.
předsedkyně senátu

Gabriela Digitálně podepsaná
Korešová Gabriela Korešová
Číslo: 2021.022.16
00.11.08 +01.00

číslo jednací	spisová značka	vyřizuje / telefon / e-mail	Český Krumlov
MUCK 21454/2020/ODSH/SI	S-MUCK/60404/2017/ODSH/SI	Ing. Jan Sládek / 380 766 500 jan.sladek@ckrumlov.cz	29.04.2020

ROZHODNUTÍ

Výroková část:

Městský úřad Český Krumlov, odbor dopravy a silničního hospodářství, jako silniční správní úřad příslušný podle § 40 odst. 5 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "zákon o pozemních komunikacích"), ve správním řízení posoudil žádost, kterou dne 15.11.2017 podali

[REDAKCE]

(dále jen „žadatelé“) o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu, konkrétně o prokázání existence či neexistence komunikace na části pozemku [REDAKCE], jaké je tato komunikace kategorie, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá nebo zanikl a kdy se tak stalo.

Silniční správní úřad na základě přezkoumání předložených důkazů a poznatků

rozhodl

podle ustanovení § 142 odst. 1) správního řádu, po provedeném dokazování podle § 142 odst. 3) správního řádu s odkazem na § 2 odst. 1 a § 7 zákona o pozemních komunikacích takto:

Na předmětné části pozemku [REDAKCE] se deklaruje existence veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, určená k obecnému užívání podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, v hranicích v terénu zřetelného a užívaného stavu a reálná existence tělesa pozemní komunikace podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (předmět žádosti je vyznačen na obrázku č. 1).

Účastníci řízení na něž se vztahuje rozhodnutí správního orgánu (§ 27 odst. 1 správního řádu):

- [REDAKCE]
- [REDAKCE]
- Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky - regionální pracoviště Jižní Čechy, Správa Chráněné krajinné oblasti Blanský les, Vyšný 59, 381 01 Český Krumlov
- [REDAKCE] (v řízení zastoupen Mgr. Michalem Postlem, IČ 01827561, Za Tiskárnou 327, 381 01 Český Krumlov)
- [REDAKCE] (v řízení zastoupena Mgr. Michalem Postlem, IČ 01827561, Za Tiskárnou 327, 381 01 Český Krumlov)
- Město Český Krumlov, IČ 00245836, prostřednictvím Ing. Petra Peška, vedoucího odboru správy majetku a investic MÚ Č. Krumlov, Kaplická 439, 381 01 Český Krumlov

Obrázek č. 1

ODŮVODNĚNÍ

Žadatelé jako vlastníci pozemku [REDAKCE] nacházející se v místě předmětné komunikace podali žádost o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu ve věci deklarace existence či neexistence komunikace na pozemku [REDAKCE], jaké je kategorie, zda určitý vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá nebo zanikl a kdy se tak stalo.

Ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu říká, že správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Žadatelé v žádosti dále uvádějí toto: [REDAKCE] není veden v pasportu místních komunikací [REDAKCE] ulice Nad Tratí. Pozemek [REDAKCE] je veden v katastru nemovitostí jako orná půda. Silniční správní úřad s vlastníky nikdy nezahájil správní řízení o zřízení místní komunikace na pozemku [REDAKCE] ani o jeho zařazení do místní komunikace. Okraj pozemku [REDAKCE] cca v šíři 2,5 m jsme na své náklady zpevnili živičným povrchem. Živičný povrch není určen k užití vozidly a chodci, slouží pouze jako příjezd (soukromá cesta) k nemovitosti [REDAKCE]. Nespojuje jednotlivé nemovitosti pro potřeby vlastníků. Komunikace v majetku města Český Krumlov sloužící k přístupu k nemovitostem [REDAKCE] a další vlastníky pozemků v našem sousedství vede po parcele [REDAKCE] a navazuje na místní komunikaci na pozemku [REDAKCE]. Nebyl dán souhlas vlastníků s užíváním cesty neomezeným okruhem osob. Neslouží nutné komunikační potřebě.

Dle ustanovení § 142 odst. 1) správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. V ustanovení § 142 odst. 2) správního řádu se stanoví, že podle odst. 1) předmětného ustanovení správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení nebo jestliže může otázku jeho vzniku trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení. Podle ustanovení § 142 odst. 3) správního řádu pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4) správního řádu obdobně. Podle ustanovení § 141 odst. 4) správního řádu ve sporném řízení vychází správní

orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačí ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačí ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny a o nichž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná s tvrzením účastníků. Předmětem rozhodnutí vydaného v řízení o určení právního vztahu není vznik nových práv nebo povinností jejich změna nebo zánik, ale pouze určení, zda vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá nebo zda zanikl nebo kdy se tak stalo. Z uvedeného je možno dovodit, že institut řízení o určení právního vztahu lze použít i ve vztahu k existenci komunikace upravené v zákoně o pozemních komunikacích.

Správní orgán si nahlédnutím do katastru nemovitostí ověřil, že žadatelé jsou vlastníci pozemku [REDAKCE] na jehož části se komunikace nachází a který je předmětem žádosti. Oprávnění žadatele k podání žádosti ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1) správního řádu spatřuje správní orgán ve skutečnosti, že žadatelé jsou vlastníky uvedeného pozemku a z této pozice mají zájem na ujasnění právní situace týkající se daného pozemku.

Shrnutí dosavadního průběhu řízení

Městský úřad Český Krumlov, odbor dopravy a silničního hospodářství, jako silniční správní úřad příslušný podle § 40 odst. 5 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "zákon o pozemních komunikacích"), ve správním řízení obdržel žádost, kterou dne 15.11.2017 podali výše uvedení žadatelé ve věci určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu ve věci deklarace existence komunikace na části pozemku [REDAKCE]

Silniční správní úřad po prostudování podkladů v souladu s ustanovením § 47 odst. 1 zákona 500/2004 Sb., správní řád oznámil veřejnou vyhláškou dne 5.12.2017 pod č.j. MUCK 63250/2017/ODSH/Trn zahájení řízení a zároveň podle § 49 a § 54 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě na den 4.1.2018 na dotčeném pozemku [REDAKCE]

Silniční správní úřad zároveň dne 5.12.2017 pod č.j. MUCK 60404/2017/ODSH/Trn požádal o součinnost pro zabezpečení podkladů pro vydání rozhodnutí Odbor správy majetku MěÚ Český Krumlov, Stavební úřad MěÚ Český Krumlov a Odbor investic MěÚ Český Krumlov.

Dne 1.1.2018 obdržel silniční správní úřad Vyjádření k oznámení zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání od účastníků řízení [REDAKCE] a [REDAKCE], ve kterém se jako vlastníci dotčených nemovitostí ztotožňují se zařazením místní komunikace [REDAKCE] do Pasportu místních komunikací města Český Krumlov.

Dne 4.1.2018 bylo provedeno ústní jednání spojené s místním šetřením, ze kterého byl sepsán protokol. Při ústním jednání bylo předáno ze strany právního zástupce [REDAKCE] stanovisko k existenci komunikace na pozemku [REDAKCE], kde nesouhlasí s veřejným užíváním tohoto pozemku, používání omezuje jen pro svou potřebu. Ze strany [REDAKCE] správní orgán obdržel písemnosti k projednávané věci (dne 4.1.2018 13 příloh a dne 8.1.2018 2 přílohy). Uvedené dokumenty jsou součástí dokumentace tohoto řízení. Přepis protokolu byl zaslán známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům pod č.j. MUCK 00887/2018/ODSH/Trn. Účastníci proti protokolu nepodali námitky či připomínky.

Správní orgán v souladu se zněním § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád oznámil veřejnou vyhláškou dne 10.1.2018 pod č.j. MUCK 02122/2018/ODSH/Trn možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Seznámení s podklady rozhodnutí provedl p. Ladislav Krivulka na základě plné moci od účastníků řízení [REDAKCE] a [REDAKCE] dne 15.1.2018. Záznam je součástí dokumentace řízení.

Následně správní orgán dne 8.2.2018 vydal veřejnou vyhláškou rozhodnutí pod č.j.: MUCK 07270/2018/ODSH/Trn. Proti tomuto rozhodnutí se žadatelé odvolali a rozhodnutím Odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen nadřízený správní orgán) č.j.: KUJCK 143887/2018 ze dne 26.11.2018 bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena zdejšímu správnímu orgánu k novému projednání. Následně, dne 24.4.2019 pod č.j.: MUCK 21990/2019/ODSH/SI zdejší správní orgán vyzval žadatele

k doplnění žádosti a usnesením řízení přerušil. Proti tomuto usnesení se žadatelé odvolali dne 3.5.2019. Nadřízený správní orgán následně svým rozhodnutím č.j.: KUJCK 118442/2019 ze dne 18.10.2019 usnesení zdejšího správního orgánu o přerušení řízení zrušil a věc vrátil k novému projednání a současně vyzval zdejší správní orgán k nápravě, resp. ke zrušení výzvy k doplnění podkladů související s výše uvedeným usnesením ze dne 24.4.2019.

Na základě výše uvedeného tedy Městský úřad Český Krumlov, odbor dopravy a silničního hospodářství, oznámil (již ne veřejnou vyhláškou) dne 3.1.2020 pod č.j.: MUCK 00161/2020/ODSH/SI pokračování řízení a stanovil účastníkům řízení a dotčeným orgánům lhůtu pro uplatnění důkazů, připomínek či stanovisek do 10 dnů od doručení písemnosti. Na základě toho oznámení se vyjádřili [redacted] a [redacted] prostřednictvím svého právního zástupce. Následně zdejší správní orgán písemností ze dne 10.2.2020 sdělil účastníkům řízení, že mají možnost se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Žádný z účastníků se s podklady pro vydání rozhodnutí neseznámil a správní orgán tedy přistoupil k vydání rozhodnutí.

Vymezení okruhu účastníků řízení

Účastníci řízení byly vymezeny v souladu s § 27 odst. 1 písm. a) a § 27 odst. 2 správního řádu a jsou řádně specifikovány potřebnými identifikačními údaji.

Okruh účastníků řízení byl určen takto:

- účastníci podle § 27 odst. 1 písm. a) (žadatelé – vlastníci nemovitostí a pozemků [redacted])
 - [redacted]
 - [redacted]
- účastníci podle § 27 odst. 2
 - Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky - regionální pracoviště Jižní Čechy, Správa Chráněné krajinné oblasti Blanský les, Vyšný 59, 381 01 Český Krumlov - vlastník pozemku [redacted]
 - [redacted] (v řízení zastoupen Mgr. Michalem Postlem, IČ 01827561, Za Tiskárnou 327, 381 01 Český Krumlov) – vlastník nemovitostí [redacted]
 - [redacted] (v řízení zastoupena Mgr. Michalem Postlem, IČ 01827561, Za Tiskárnou 327, 381 01 Český Krumlov) – vlastník pozemku a nemovitosti na pozemku [redacted]
 - Město Český Krumlov, IČ 00245836, prostřednictvím Ing. Petra Peška, vedoucího odboru správy majetku a investic MÚ Č. Krumlov, Kaplická 439, 381 01 Český Krumlov – [redacted]

Účastníky řízení jsou vlastníci přímo dotčených nemovitostí, na nichž se nachází předmětná komunikace, která zasahuje i na pozemky neuvedené v žádosti nebo navrhovaná alternativní trasa komunikace nebo osoby, jejichž pozemky či nemovitosti jsou předmětnou komunikací na pozemku [redacted] a navazujícími zpřístupňovány a tvoří tak pro ně nezbytnou komunikační spojnici.

V novém projednání správní orgán ustoupil od doručování písemností veřejnou vyhláškou, protože je toho názoru, že výše vymezený okruh účastníků je pro potřeby tohoto řízení dostatečný a úplný, nenastala situace podle § 25 odst. 1 správního řádu a tito účastníci mají na vydání rozhodnutí skutečný právní zájem spočívající v potřebě zajištění přístupu a příjezdu k jejich nemovitostem.

Účastníků řízení by při pouhém pohledu do katastrální mapy mohlo teoreticky přibýt (např. pozemek [redacted] a ten obklopující). Reálná potřeba dopravního napojení zde však v tuto chvíli neexistuje, protože se jedná o souvisle obhospodařovaný a užívaný pozemek a jeho zpřístupněním se zabýváme v části popisující naplnění znaků účelové komunikace. Ačkoliv rozparcelování evokuje možný vznik nějaké zástavby či příjezdové komunikace, není předjímaní teoretického budoucího stavu východiskem pro tvorbu tohoto rozhodnutí. Přesto i pro vlastníky takového pozemku by předmětná komunikace tvořila nutnou komunikační spojnici.

Zjištění skutkového stavu

Ve věci existence či neexistence komunikace na části pozemku [REDAKCE] správní orgán na základě provedeného ústního jednání spojeného s místním šetřením dne 4.1.2018 za účasti žadatelů konstatuje, že na části pozemku se nachází těleso komunikace o šířce 2,50 – 2,70 m, délce cca 80 m, vozovka komunikace je tvořena asfaltovým krytem, konstrukční vrstvy nejsou známy, krajnice je nezpevněná s recyklátem, bez odvodňovacích příkopů, odvodnění tělesa komunikace je řešeno podélným a příčným sklonem. Podle přepisu protokolu z místního šetření č.j. 00887/2018/ODSH/Trn s tímto faktem souhlasili žadatelé i ostatní účastníci a přítomný orgán Policie ČR.

Ve věci kategorie řešené komunikace správní orgán uvádí, že nahlédnutím do platného pasportu místních komunikací města Český Krumlov je předmětná komunikace v rozsahu dle podkladů uvedených v příloze č. 1 k tomuto rozhodnutí vedena jako místní pod označením [REDAKCE]

U této skutečnosti je potřeba přisvědčit, že žadatelé správně poukazují na chybný stav této komunikace evidovaný v pasportu komunikací. Správní orgán vychází z Rozhodnutí zatřídění místních komunikací města Český Krumlov ze 7.8.1997 vydaného Městským úřadem v Českém Krumlově, stavebním úřadem – oddělení dopravy pod č.j. SÚ 2768/97 – Po. Správní orgán vychází z přílohy č. 2 pasportu místních komunikací (katastrální zakresl. komunikací), kde je na části dotčeného pozemku [REDAKCE] barevně vyznačena místní komunikace [REDAKCE]. Podle grafické části tato místní komunikace vede přes dnešní pozemky [REDAKCE]. Podle textové přílohy tvořené tabulkou se soupisem komunikací, je tato komunikace umístěna na pozemcích [REDAKCE] a [REDAKCE]. Správní orgán konstatuje, že v příloze č. 3 pasportu místních komunikací (soupis komunikací) není dotčený pozemek [REDAKCE] uveden a nikde dále v popisné části není rozsah zatřídění místní komunikace nijak upřesněn.

Z podkladových materiálů, z nichž rovněž vychází výrok rozhodnutí, je zřejmé, že při vzniku pasportu komunikací v roce 1997, existovala v místě dnešní asfaltové komunikace pouze nezpevněná cesta tvořená vyjetými koleje v louce a že stavba tělesa komunikace v rozsahu znázorněném na obrázku níže, zde byla cílenou stavební činností vytvořena až v roce 2007, tedy před účinností zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Z těchto skutečností lze dovodit, že do pasportu komunikací z roku 1997 byla předmětná komunikace zařazena chybně, protože v dané době zde jako komunikace existovaly pouze samotné pozemky bez jakékoliv stavby, která by se jevila jako samostatná věc v souladu s tehdy platným ustanovením § 119 a § 120 občanského zákoníku (zákon č. 40/1964) a podle zákona o pozemních komunikacích, který v tomto ohledu již od doby účinnosti konzistentně charakterizuje místní komunikaci tím, že je ve vlastnictví obce, na jejímž území se nachází (§ 9 ZPK). Zde je jasné, že neexistovala-li při zařazení této komunikace (v podobě pouze pozemku bez věci na ní umístěné) do kategorie místní žádná samostatně oddělitelná věc (komunikace) a vlastníky pozemků nebylo město a s vlastníky pozemků nebyla prokazatelně uvařena žádná forma smlouvy toto zajišťující, neproběhlo toto zařazení v souladu s tehdy platnými právními předpisy. Je tedy na místě, se v rámci objektivit zabývat předmětnou komunikací v souladu se zněním § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích dále jako účelovou. Jak již bylo uvedeno výše, k vybudování komunikace došlo v průběhu roku 2007. Správní orgán přitom toto tvrzení opírá o skutečnosti, které sdělili někteří účastníci řízení a také bývalí pracovníci zdejšího správního orgánu, kteří shodně uvádějí, že asfaltový kryt, který na místě v současné době existuje a tvoří těleso komunikace, byl vybudován společným nákladem vlastníků všech pozemků, na kterých se nyní zpevněná komunikace nachází a náklady vynaložené na její realizaci vycházely právě z podílu, který tvořila část pozemku zastavěná touto komunikací k celé budované stavbě. Na podporu tohoto tvrzení správní orgán u zdejšího odboru financí dohledal doklad (fakturu), kterou město uhradilo zhotoviteli částku za „opravu“ předmětné části komunikace v rozsahu pozemku ve vlastnictví města (doklad tvoří jednu z příloh č. 2). Více dokladů pro podporu tohoto závěru správní orgán nebyl schopen zajistit. Tento závěr je podpořen i skutečností, že město ani jiný z účastníků v probíhající řízení nijak nenapadá skutečnost, že vytvořením pevné překážky (překop asfaltu a vytvoření oplocení) došlo k poškození tělesa komunikace. Shodně hovoří i sami žadatelé, kteří tvrdí, že umístěním pevné překážky zasahují pouze do svého majetku, a nikoliv do vlastnictví jiných osob. Město Český Krumlov v průběhu řízení nepředložilo žádné doklady

prokazující, že komunikace na pozemku [REDAKCE] je v jeho vlastnictví a z průběhu řízení vyplývá, že tuto skutečnost nikdo nezpochybňuje a je realitou, že každý vlastník dotčeného pozemku je tak i vlastníkem stavby komunikace umístěné na něm. Sami žadatelé už v podané žádosti v bodě č. 4 uvádějí, že komunikaci sami na své náklady zpevnili živičným krytem.

(Obrázek č. 2: červeně je vyznačen průběh komunikace na pozemku [REDAKCE] modře je vyznačen přesah předmětu žádosti i na sousední pozemky a zeleně je vyznačeno pokračování komunikace v nezpevněné podobě.)

Správní orgán se v níže uvedeném odůvodnění zabývá popisem a odůvodněním naplnění znaků účelové komunikace, kterými jsou:

- stálost a zřetelnost v terénu, zda je předmětná komunikace zřetelná (v terénu patrná) a je dopravní cestou určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně nutných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích),
- plnění účelů ze zákona o pozemních komunikacích, zda předmětná komunikace je komunikací spojující jednotlivé nemovitosti pro potřeby jejich vlastníků nebo spojující tyto nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi nebo sloužící k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků (§ 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích),
- souhlas vlastníka s obecným užíváním cesty veřejností u veřejně přístupné komunikace,
- nutná komunikační potřeba.

Z dosavadního průběhu správního řízení a ze skutečností, které s řízením bezprostředně souvisejí je zřejmé, že cílem žadatelů je dosažení stavu, kdy daná cesta je neprůjezdná a neprůchozí pro kohokoliv jiného, než kdo cílí dále než k pozemku [REDAKCE]. Tento cílový stav je zřejmý z dosavadního konání žadatelů, kteří na předmětné komunikaci umístili překážku kvalifikovanou jako pevnou v souladu s § 29 zákona o pozemních komunikacích, o které bylo zdejším správním orgánem dosud nepravomocně rozhodnuto o odstranění. Dovojujeme tedy, že účelem podané žádosti je de facto určení neveřejnosti této komunikace s cílem, omezit provoz na ní na nezbytné minimum spočívající v obsluze nemovitostí žadatelů.

Správní orgán uvádí ke skutečnostem uvedeným v žádosti žadatelů ze dne 15.11.2017:

1. „Pozemek [redacted] není veden v pasportu místních komunikací [redacted].“

Komentář k tomuto bodu je uveden výše v části zjištění skutkového stavu.

2. „Pozemek [redacted] je veden v katastru nemovitostí jako orná půda (ZPF) a stále na něm hospodaříme.“

Správní orgán vychází z níže uvedených judikátů Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že dotčený pozemek není v katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha – ostatní komunikace, není překážkou v řízení. K tomu lze odkázat např. na judikaturu Nejvyššího správního soudu ČR, který ve svém rozsudku sp.zn. 5 As 20/2003 ze dne 27. 10. 2004 odkazem na prvorepublikovou judikaturu uvádí, že pro uznání veřejné cesty „není rozhodné, jak byl pozemek v pozemkových knihách, popř. v ostatních listinách označován“, a ve svém rozsudku sp.zn. 8 As 55/2011–146 ze dne 8.9.2011 uvádí, že „pokud zápis v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnosti, má tato skutečnost převahu nad katastrem“. Z tohoto důvodu je pro posouzení, zda určitý pozemek či jeho část je pozemní komunikací, či není, rozhodné, jakou funkci fakticky plní (rozhodující je faktický, nikoliv evidenční stav). Podle provedeného místního šetření a provedeného zápisu v protokolu z tohoto šetření je zřejmé, že na části pozemku [redacted] je v současnosti výše popsané těleso komunikace o šířce 2,50 – 2,70 m, délce cca 80 m, vozovka komunikace je tvořena asfaltovým krytem, konstrukční vrstvy nejsou známy, krajnice je nezpevněná s recyklátem, bez odvodňovacích příkopů, odvodnění tělesa komunikace je řešeno podélným a příčným sklonem. Foto komunikace na pozemku [redacted] jsou uvedeny v příloze č. 3 tohoto rozhodnutí.

3. „Silniční správní úřad s vlastníky nikdy nezahájil správní řízení o zřízení místní komunikace na pozemku [redacted], ani o jeho zařazení do místní komunikace.“

Správní úřad nemůže zpětně hodnotit kroky odpovědného silničního správního úřadu v roce 1997 při vydávání rozhodnutí o zatřídění komunikací do kategorie místních komunikací. Dále viz. text v části zjištění skutkového stavu.

4. „Okraj pozemku [redacted] cca v šíři 2,5 m jsme na své náklady zpevnili živičným povrchem. Živičný povrch není určen k užití vozidly a chodci dopravy, slouží pouze jako příjezd (soukromá cesta) k nemovitosti [redacted].“

Komentář viz. výše v části zjištění skutkového stavu.

Správní orgán k danému bodu uvádí, že zdejší speciální stavební úřad neneviduje žádnou žádost o povolení či souhlas k provedení zpevnění nebo vybudování cesty na části pozemku [redacted]. Jestliže k takové činnosti, která je popisována žadateli došlo, měl by silniční správní úřad zahájit posouzení dané věci, zda se nejedná o nepovolenou stavbu v souladu se zněním § 129 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Silniční správní úřad neneviduje žádost vlastníků pozemku [redacted] o stanovení, resp. ani o souhlas se stanovením místní úpravy silničního provozu v souladu se zněním § 77 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, na omezení provozu na předmětné komunikaci.

Argument žadatelů, že živičný povrch slouží pouze jako příjezd k nemovitosti [redacted] je zavádějící, protože živičný povrch je (byl – před vybudováním pevné překážky v podobě oplocení) položen prokazatelně v souvislé vrstvě bez konstrukčních napojení, tedy beze spár a přerušení i na pozemcích [redacted], a to až k železničnímu přejezdu. Je tedy jasné, že vznikal současně nejen k dopravní obsluze nemovitosti [redacted], ale všech ke komunikaci přiléhajících, mj. tedy i k obsluze objektů [redacted] a [redacted]. Komunikace je použitelná silničními a jinými vozidly a chodci.

5. „Nespojuje jednotlivé nemovitosti pro potřeby vlastníků. Komunikace v majetku města Český Krumlov sloužící k přístupu k nemovitostem [redacted] i pro [redacted] a další vlastníky pozemků v našem sousedství vede po pozemku [redacted] a navazuje na místní komunikaci na pozemku [redacted].“

Správní orgán k žadateli uváděné komunikaci na pozemku [redacted] v majetku města Český Krumlov konstatuje, že se jedná o cestu úzkou a v některých úsecích

strmou s vyčnívajícimi kameny, kořeny, terénními nerovnostmi zapříčiňujícími nesjízdnost cesty běžnými silničními vozidly i za příznivých povětrnostních podmínek; v zimním období pro osobní vozidla prakticky nesjízdnou. Správní orgán se za účelem ověření průjezdnosti navrhované alternativní komunikace pokusil ji projet služebním vozidlem tovární značky Škoda Octavia I. Při jízdě došlo v místě vyznačeném na obrázku níže k proražení olejové vany o nějakou nerovnost vyčnívající z povrchu cesty. Tuto trasu hodnotí zdejší správní orgán jako neprůjezdnou pro běžný provoz. Přesto je potřeba dodat, že trasa jako taková zde existuje a je hojně využívána cyklisty i pěšími ať už při přesunu z jedné části města do druhé (Za Nádražím – Domoradice) nebo pro turistiku a sport.

Z výše uvedeného a přiložené fotodokumentace je zřejmé, že použití předmětné komunikace na pozemcích [REDAKCE] pro potřeby vlastníků nemovitostí [REDAKCE] není použití z důvodu „pohodlí“, ale jedná se o nutnou komunikační potřebu. Předmětná komunikace není zařazena v plánu zimní údržby města.

Správní orgán pro dokreslení situace při použití jednotlivých uváděných komunikací uvádí dojezdové vzdálenosti měřené z nejbližší sběrné komunikace ulice Tovární v Českém Krumlově k dotčeným nemovitostem [REDAKCE] a to vzdálenost po komunikaci na pozemcích [REDAKCE] činí cca 730 m a vzdálenost po komunikaci přes žadatelé uváděný pozemek [REDAKCE] činí cca 2,370 m. Měření lze ověřit ve veřejně dostupných webových mapových aplikacích.

(Obrázek č. 3: Zeleně je vyznačena trasa dosavadního příjezdu k nemovitostem. Oranžově a červeně alternativní trasa ke stejnému cíli. Oranžově část běžně přístupná motoristické veřejnosti vedoucí ke střelnici a dále navazuje na další komunikace a červeně trasa vedoucí lesem, prakticky v některých částech neprůjezdná.)

Správní orgán k pohledu účelnosti komunikace na pozemcích [REDAKCE] a [REDAKCE] uvádí, že se jedná o pozemní komunikaci, která spojuje jednotlivé nemovitosti pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí, slouží ke spojení nemovitostí s ostatními pozemními

komunikacemi a také slouží k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, a to konkrétně okolních pozemků Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR, Lesy ČR s.p. U spojení s ostatními pozemními komunikacemi v tomto případě mluvíme o napojení na sběrnou místní komunikaci v ulici Tovární.

K tomuto bude je dále potřeba uvést, že správní orgán spatřuje rozpor ve tvrzení žadatelů, kteří uvádějí, že se na předmětném pozemku nenachází žádná komunikace, přesto ale danou část pozemku i oni užívají k příjezdu ke svým nemovitostem a mají na tuto komunikaci napojen zpevněný sjezd.

6. „*Nebyl dán souhlas vlastníků s užíváním cesty neomezeným okruhem osob veřejnosti*“.

Pro pozemní komunikace platí režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). Obecné užívání lze podřadit pod pojem "veřejné užívání", právní teorií definovaný jako "užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů" (cit. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část, 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 303-304).

Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti každého tuto komunikaci – v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích – bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, čj. 2 As 40/2011-99). Právo obecného užívání pozemních komunikací, byť může být spojeno s vlastnictvím soukromých osob, není tedy institutem soukromého práva, ale jedná se o veřejnoprávní oprávnění, které má svůj základ nikoli v občanskoprávních předpisech, ale vyplývá ze zákona o pozemních komunikacích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 As 20/2003-64).

Výkladem zákona o pozemních komunikacích se v minulosti opakovaně zabýval jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud. Ve shora uvedeném nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 mimo jiné konstatoval, že vlastnické právo je omezitelné v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu za náhradu. Pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva absentuje (například kompenzace za něj), jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka, a nelze proto vůbec hovořit o nuceném (resp. vynuceném) omezení podle § 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 6 As 80/2006-105).

Existuje-li tedy v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Tak je tomu v případě tzv. veřejně přístupných účelových komunikací definovaných v § 7 zákona o pozemních komunikacích, v jejichž případě je vlastnické právo omezeno tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace (§ 19 zákona o pozemních komunikacích) a umožnit na něj veřejný přístup. Zákon o pozemních komunikacích toto omezení nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. Jediný ústavně konformní výklad je proto ten, že s takovým omezením vlastnického práva musí vlastník příslušného pozemku souhlasit. Tomuto závěru nikterak neodporuje skutečnost, že účelová komunikace a obecné užívání komunikací jsou instituty veřejnoprávními, nikoli soukromoprávními. Proti vůli vlastníka dotčeného pozemku může vzniknout veřejně přístupná účelová komunikace pouze za poskytnutí kompenzace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 5 As 27/2009-66, č. 2012/2010 Sb. NSS, a ze dne 16. 5. 2011, čj. 2 As 40/2011-99).

Kromě shora uvedených náležitostí, které vyplývají přímo ze zákona, bude proto veřejně přístupná účelová komunikace existovat pouze se souhlasem vlastníka. Tento závěr vyplývá z dosavadní judikatury civilní i správní (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, a rozsudek sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 20/2003-64 a nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06), která navazuje již na rozhodovací praxi předválečného Nejvyššího správního soudu. Ten mimo jiné dovodil, že "pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznat za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnováním buďsi výslovným nebo z konkludentních činů vlastníka poznatelných k obecnému užívání určen, jednak že toto

užívání slouží k trvalému ukojení nutné potřeby komunikační." (rozsudek ze dne 21. 9. 1932, sp. zn. 10729/32, č. 10017/1932 Boh. A).

Co se týče "kvality" souhlasu vlastníka, ten může být buď výslovný, či konkludentní. Jestliže však vlastník se zřízením účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku – účelové komunikace, tyto nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze případy, kdy nedochází k převodu mezi soukromými subjekty, ale kdy je komunikace nabývána od veřejnoprávní korporace – zde nelze souhlas bez dalšího presumovat (náleznost Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06). Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projevěným souhlasem nebo konkludentním strpěním. (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 27/2009-66).

Druhou judikurní dovozenou podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Podle Ústavního soudu se totiž z dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům. Ostatně již v době první Československé republiky vycházely obecné soudy z toho, že "zákon o zřizování cest nezbytných jest výjimečným, zasahujícím do soukromého práva vlastnického, a sluší tedy ustanovení jeho vykládati restriktivně a nikoliv extenzivně" (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1921, sp. zn. RI 209/21, č. 997/1921 Vážný). Vedle nezbytné komunikační potřeby stanovily v judikatuře též podmínku dlouhodobého užívání pozemku, jakožto veřejné komunikace ("Veřejnost takovýchto cest podmíněna jest věnováním vlastníka pozemku, které však může se státi nejen výslovným prohlášením vlastnickým, nýbrž i konkludentním jednáním, a sice tak, že vlastník obecné užívání trpí, neklade mu překážek a že užívání toto trvá po dobu nepamětnou.", srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 1932, sp. zn. 14984/32, č. 10130/1932 Boh. A).

V nyní posuzované věci je podstatné připomenout, jak se judikatura staví k prokazování existence veřejně přístupné účelové komunikace v případě cest užívaných tzv. od nepaměti. Nejvyšší správní soud již v jednom z prvních rozsudků (shora citovaný rozsudek čj. 5 As 20/2003-64) týkajícím se účelových komunikací konstatoval, že průkaznost veřejnosti starých cest, které jsou dle tvrzení některého z účastníků užívané od nepaměti, je vždy problematická a sporná. Dále soud dodal, že "komunikace, u níž sice nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací" (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 27/2009-66, či rozsudek ze dne 22. 12. 2009, čj. 1 As 76/2009-60, č. 2028/2010 Sb. NSS). Obdobně se vyjadřuje i Nejvyšší soud, např. v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 2191/2002. Zde vyslovil, že "potiže činí důkaz veřejnosti starých cest, užívaných od nepaměti; v těchto případech starší judikatura vycházela z domněnky věnování, bylo-li prokázáno, že cesty bylo užíváno trvale z naléhavé potřeby komunikační. Byla-li tedy cesta od nepaměti veřejně užívána z naléhavé komunikační potřeby, jde o účelovou komunikaci." Je zde tedy konstruována domněnka, podle které existuje-li zde naléhavá komunikační potřeba, pro kterou je určitá cesta od nepaměti užívána veřejností, přičemž (zejména právě pro dlouhodobost užívání) nelze již zjistit, zda některý z předcházejících vlastníků s obecným užíváním vyslovil souhlas, jedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci (samozřejmě za současného naplnění dalších zákonných znaků).

Správní orgán uvádí, že z leteckých snímků uvedených v příloze č. 2, je zřejmé, že komunikace na pozemcích [redacted] zde existovala historicky a byla průběžná (sice nejspíš v nezpevněné podobě dále přes pozemek [redacted] do lesního komplexu

a komplexu luk. Kdy z leteckých snímků je dále patrné, že z cesty na pozemku [REDAKCE] jsou realizovány nestálé, ale využívané hospodářské sjezdy na přilehlé zemědělské pozemky.

Aktivní nesouhlas s veřejným užíváním komunikace ze strany současných vlastníků pozemku [REDAKCE], který je předmětem žádosti, lze pravděpodobně spatřovat i ve snaze žadatelů o omezení průjezdu, o letitou komunikaci s vlastníky nemovitostí [REDAKCE] a [REDAKCE] s cílem uzavření smluv o užívání tohoto pozemku, kdy tento nesouhlas vyvrcholil v době, kdy zdejší správní orgán musel reagovat na pokusy o uzavření průjezdu za strany žadatelů závorou, která byla následně odstraněna a poté již pevnou překážkou, která se na místě nachází dosud. Přesto nelze hovořit o tom, že cesta je užívána v bez souhlasu vlastníka, protože souhlas k užívání komunikace byl evidentně dán konkludentně, což je doloženo leteckými snímky i dosavadním průběhem událostí, které nasvědčují tomu, že do doby projevů nevole současných vlastníků (žadatelů), zde historicky nebyly kladeny žádné překážky obecnému užívání této cesty.

Správní orgán se ve své úvaze opírá o nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 - Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku – účelové komunikace, tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze případy, kdy nedochází k převodu mezi soukromými subjekty, ale kdy je komunikace nabývána od veřejnoprávní korporace – zde nelze souhlas bez dalšího presumovat (nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06).

Vlastní nutnou komunikační potřebu správní orgán odůvodnil již ve výše uvedeném bodě 5 a v bodě 7.

7. „Neslouží k nutné komunikační potřebě“.

Znak veřejně přístupné účelové komunikace, který silniční správní úřad v rámci správního řízení souvisejícího s existencí účelové komunikace zkoumá, je nutná komunikační potřeba. Jsou zkoumány další možnosti, které by bylo možné využít jako alternativa dopravního spojení v konkrétním případě. Sleduje se tedy, zda v daném místě neexistuje jiná pozemní komunikace, která by zajišťovala stejný účel. Pokud alternativní spojení existuje, je dána přednost zachování vlastnických práv. K výše uvedenému se vyjádřil soud v rozsudku ze dne 1. 9. 2008. „Existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát přednost vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.“ Navíc však alternativní komunikační spojení musí dosahovat určité srovnatelné kvality jako komunikace, která je předmětem sporu. Pro konstatování, že se jedná o vhodnou alternativu je proto potřeba zjišťovat, zda je cesta udržovaná, zda je průjezdná za špatného počasí a v zimních měsících²⁶. Přičemž vhodná alternativa komunikačního spojení může být delší z pohledu vzdálenosti. Samotná vzdálenost není rozhodujícím důvodem pro konstatování, že se jedná o nutnou komunikační potřebu.

Při zkoumání existence veřejně přístupné účelové komunikace je nezbytné znaky souhlasu vlastníka a nutnou komunikační potřebu posuzovat zvlášť. K tomuto se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2015, který se týkal rozhodnutí obecního úřadu o deklaraci existence veřejně přístupné účelové komunikace. „Souhlas vlastníka je tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob (tj. veřejnost). Znak nutné komunikační potřeby se naopak zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice. V tomto případě mluvíme konkrétně o nemovitostech [REDAKCE]

[REDAKCE] v Českém Krumlově. Oba uvedené znaky musí být naplněny, aby bylo možno na soukromém pozemku deklarovat veřejnou cestu, avšak zkoumat je třeba každý z nich zvlášť.“ Znak nutné komunikační potřeby se bude vždy vázat pouze ke konkrétním nemovitostem. Ve vztahu k veřejnosti, tedy k neomezenému okruhu osob cesta nikdy nemůže plnit nutnou komunikační potřebu. Nutnou komunikační potřebu musí veřejně přístupná účelová komunikace plnit ve vztahu ke konkrétním nemovitostem, ale postačí, když tuto potřebu plní pouze k jedné konkrétní nemovitosti. Zároveň musí být splněno, že vlastník dal souhlas s obecným užíváním, tedy s užíváním neomezeného okruhu uživatelů. Lze si tak představit situaci, kdy cestu užívá z důvodu nutné komunikační potřeby konkrétní vlastník nemovitosti,

ke které cesta vede a zároveň je cesta užívána veřejností, protože dále pokračuje například jako cesta do lesa, zároveň proti obecnému užívání vlastníků této cesty nijak neprotestuje.

Správní orgán se k žadateli uváděné komunikaci na pozemku [REDAKCE] v majetku města Český Krumlov vyjádřil již v bodu 5 výše a uzavírá, že příjezdem po předmětné komunikaci na pozemcích [REDAKCE] je uspokojována nutnou komunikační potřeba k nemovitostem, které k ní přiléhají.

Shrnutí a vyhodnocení znaků veřejně přístupné účelové komunikace v souladu se zněním ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích provedené správním orgánem:

K samotnému „vzniku“ veřejně přístupné účelové komunikace není třeba správního rozhodnutí ani není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tedy zda jde o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

1. stálost a zřetelnost v terénu

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že komunikace na pozemcích [REDAKCE] je stavebně provedená, stálá a zřetelná v terénu. Je jednoznačně pouhým pohledem definovatelná a vymežitelná oproti okolnímu terénu. Ve své aktuální podobě byla vybudována stavební činností v roce 2007 společným nákladem vlastníků všech stavbou dotčených pozemků. Jak je uvedeno ve zjištění skutkového stavu věci, ani před realizací stavby komunikace nemohla být pouhá cesta na několika pozemcích cizích vlastníků místní komunikací a byla do kategorie místních zařazena chybně. Dále se správní orgán zabývá touto komunikací jako účelovou. Komunikace je zřejmá také z podkladových leteckých snímků a veřejných webových portálů jako mapy.cz, google.com, kde je její trasa zakreslena až za objekt [REDAKCE] (Snímky přiloženy do přílohy č. 2)

2. plnění účelu ze zákona o pozemních komunikacích

Komunikace slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí. Komunikace slouží ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Komunikace slouží k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Tento parametr je vyhodnocen výše v bodu č. 5 a ostatních. Komunikace na pozemcích [REDAKCE] je napojena z jedné strany na místní komunikaci na pozemku [REDAKCE] (ulice Nad Tratí) a dále do ulice Tovární. Z opačného konce předmětná komunikace pokračuje nezpevněnou cestou na pozemku [REDAKCE] která pokračuje dále do lesa a do krajiny. Předmětná komunikace tedy plní funkci komunikační spojnice jak pro spojení nemovitostí s ostatní cestní sítí, tak pro vzájemné propojení jiných komunikací. Zda komunikace slouží k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků nebylo možné fakticky ověřit. Z leteckých snímků a stop v terénu je ale patrné, že některé trasy vyjetých kolejí v trávě směřují od předmětné komunikace dále na komunikaci na pozemku [REDAKCE] a poté se stáčíjí do stran na přilehlé pozemky. Lze tedy i tento účel považovat za možný.

3. Souhlas vlastníka

Správní orgán je ve věci souhlasu vlastníka pozemku [REDAKCE] toho názoru, že se jedná o tzv. konkludentní souhlas.

Za souhlas vlastníka se považuje i strpění a nebránění se proti zřízení cesty, tzv. konkludentně. Podrobně se otázkou souhlasu správní orgán zabývá výše v bodě č. 6.

Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projevěným souhlasem nebo konkludentním strpěním. Rovněž komunikace, u níž sice již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009–66). Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí

majitele pozemku, na kterém leží účelová komunikace. Tyto osoby tedy nejsou oprávněny komunikaci ze své vůle bez dalšího uzavřít (srov. též § 7 odst. 1 in fine zákona o pozemních komunikacích). Názor Nejvyššího soudu zní takto: „omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejného přístupu na tento pozemek je způsobilé přecházet z vlastníka na vlastníka a že není třeba souhlasu nového vlastníka, pokud byl souhlas udělen vlastníky předchozími. Tento závěr platí tam, kde dochází k převodu vlastnického práva mezi soukromými subjekty a kde nový vlastník pozemek přejímá do vlastnictví s vědomím, že vlastnické právo je již takto omezeno.“

Správní orgán tento konkludentní souhlas odvozuje na základě stavu, který na místě panoval do doby umístění pevné překážky dne 18.5.2019 žadateli na asfaltové komunikaci na hraně pozemků [REDAKCE]. Komunikace byla volně průjezdná i průchozí. Dokonce sami žadatelé pro přístup k severní části svého pozemku [REDAKCE] příležitostně využívali komunikaci na pozemku [REDAKCE]. O této skutečnosti svědčí stav zjištěný při místním šetření a je patrný i z leteckých snímků i pořízených fotografií.

Pro zamyšlení nad touto problematikou by bylo vhodné zamyslet se nad tím, jak by se teoreticky mohla vyvíjet situace v dané lokalitě, kdyby se nemovitosti žadatelů nacházely na konci předmětné zpevněné komunikace, a ne na jejím začátku. Tato úvaha směřuje k tomu, že není možné náhle a bez zásadních důvodů či zvláštních okolností či adekvátní náhrady, omezovat ostatní vlastníky nemovitostí v přístupu ke svým nemovitostem pouze na základě skutečnosti, kterou je vlastnictví části cesty tvořící přístup dále do určité lokality.

4. Další podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku vedle nezbytného souhlasu vlastníka je též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Znak veřejně přístupné účelové komunikace, který silniční správní úřad v rámci správního řízení souvisejícího s existencí účelové komunikace zkoumá, je nutná komunikační potřeba. Jsou zkoumány další možnosti, které by bylo možné využít jako alternativa dopravního spojení v konkrétním případě. Sleduje se tedy, zda v daném místě neexistuje jiná pozemní komunikace, která by zajišťovala stejný účel. Pokud alternativní spojení existuje, je dána přednost zachování vlastnických práv. K výše uvedenému se vyjádřil soud v rozsudku ze dne 1. 9. 2008. „Existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.“ Navíc však alternativní komunikační spojení musí dosahovat určité srovnatelné kvality jako komunikace, která je předmětem sporu. Tomuto parametru se správní orgán věnoval výše v bodě č. 7.

O původním obecném užívání předmětné komunikace svědčí i skutečnost, že komplikace s jejím využíváním (umístění pevné překážky) nastaly až v „poslední době“. Nedá se v žádném případě říct, že by tato lokalita trpěla nadměrným množstvím motorové dopravy. I před umístěním pevné překážky do této lokality reálně vjížděli pouze vlastníci nemovitostí podél předmětné komunikace a příležitostně cyklisté a pěší turisté směřující do komplexu Přírodní památky Cvičák. I v obrázku č. 3 zakreslená trasa (červená, oranžová) je těmito uživateli hojně užívána. Tato široká veřejnost vždy volně využívala těchto propojení v krajině a za účelem cesty z jedné části města do dalších či k turismu a procházkám. Směrem na sever je toto propojení včetně předmětné komunikace užíváno pěšími i cyklisty jako trasa směřující do místní části Vyšný a dále např. na horu Kleť. Cestní síť navazující na předmětnou komunikaci směrem na sever je dále v několika místech větvena, jedná se o polní i lesní cesty šířkově proměnlivé s nezpevněným povrchem různého typu (lesní hrabanka, vyjeté koleje v trávě, kamenitá cesta), jsou obklopeny stromy a křovinami přerůstajícími výrazně do profilu cest.

Domníváme se, že veřejnost této komunikace a nutnost zachování jejího obecného užívání je tímto dostatečně podložena a zároveň bylo vyvráceno tvrzení žadatelů, že nutná komunikační potřeba zde neexistuje.

Podrobnosti sousedských či rodinných sporů mezi obyvateli lokality nám nejsou známa, ale je zřejmé, že hrají v záležitosti uzavření komunikace pevnou překážkou podstatnou roli.

Ostatní účastníci řízení se po oznámení o pokračování řízení vyjádřili takto:

- Mgr. Michal Postl, advokát, zastupující [redacted] a [redacted] na základě plné moci, předložil vyjádření ze dne 20.1.2020 – obsahem vyjádření je souhrnně podpora původního rozhodnutí správního orgánu s popisem dalších skutečností

Žádný z účastníků řízení ani dotčených orgánů se na výzvu správního orgánu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

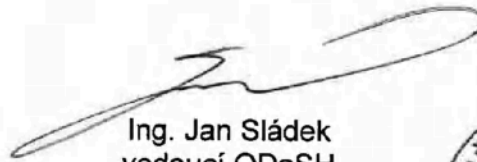
Správní orgán po provedeném správním řízení a posouzení všech předložených a shromážděných podkladů rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o odvolání:

Proti tomuto rozhodnutí mohou účastníci řízení podat podle ustanovení § 81 odst. 1) správního řádu odvolání, ve kterém uvedou, v jakém rozsahu rozhodnutí napadají, namítaný rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, a to ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho oznámení ke Krajskému úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, podáním učiněným prostřednictvím Odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu v Českém Krumlově.

Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

Odvolání má v souladu s ustanovením § 85 odst. 1) správního řádu odkladný účinek. Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřipustné.

Ing. Jan Sládek
vedoucí ODaSH

Poplatek:

Správní poplatek podle zákona č. 634/2004 Sb., položka 25a odst. a) „Podání návrhu na zahájení řízení o určení právního vztahu“ ve výši 2000 Kč, byl zaplacen.

Přílohy:

1. Kopie části pasportu místních komunikací města Český Krumlov
2. další přílohy (faktura, letecké snímky lokality, mapy.cz, google.com)
3. fotografie komunikace na pozemku [redacted]
4. fotografie žadatelem navrhované alternativní komunikace

Obdrží:

účastníci (doručenky)

- ✓ 1. [redacted]
- ✓ 2. [redacted]
3. Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky - regionální pracoviště Jižní Čechy, Správa Chráněné krajinné oblasti Blanský les, IDDS: qxcdynt
4. Mgr. Michal Postl, IDDS: yyxxety
- ✓ 5. Město Český Krumlov, prostřednictvím Ing. Petra Peška, vedoucího odboru správy majetku a investic MÚ Č. Krumlov, Kaplická č.p. 439, Horní Brána, 381 01 Český Krumlov 1

Na vědomí:

6. Policie České republiky - KŘP Jihočeského kraje, Územní odbor Český Krumlov, Dopravní inspektorát, IDDS: eb8ai73

MUCK 21454/2020/ODSH/Sl, rozhodnutí - deklarace: Žádost dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb. - komunikace na pozemku parcelní č., výběr záločky Vypravení, 15.06.2020

Stav	HZ	Subjekt	Oslouvení	Vypravení	Způsob	Druh zásilkový	Stav	Stav podpisu	Vypraveno/ vyvěšeno	Doručeno/ vráceno	Hmotnost Dni	Identifikátor
DZ_DORUCENO_PRIHL		Police České republiky - KŘP Jihočeského kraje, Územní odbor Český Krumlov, Dopravní inspektorát DS: ebbaj73, Tovární 165, 381 23 Český Krumlov		datová schránka	dodejka - Evropa	obvyčejné psaní	DZ byla doručena přítišším (zapsán čas doručení)		2020-05-05 15:30:10	2020-05-08 07:02:59		meckes40183754
DORUČENO		Město Český Krumlov, prostřednictvím Ing. Petra Peška, vedoucího odboru správy majetku a investic MÚ Č. Krumlov, Kaplická 439, 381 01 Český Krumlov - Horní Brána		interní vypravení	do vlastních rukou	obvyčejné psaní	doručeno		2020-05-06 17:56:09	2020-05-08 17:57:33		meckes40183743
DZ_DORUCENO_PRIHL		Mgr. Michal Postl, DS: yxxxy, Za Tiskárnou 327, 381 01 Český Krumlov - Horní Brána		datová schránka	dodejka - Evropa	obvyčejné psaní	DZ byla doručena přítišším (zapsán čas doručení)		2020-05-05 15:30:12	2020-05-07 13:03:26		meckes40183732
DZ_DORUCENO_PRIHL		Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky - regionální pracoviště Jižní Čechy, Správa Chráněné krajinné oblasti Blanský les, DS: qxdoynt, Výšný č.p. 59, 381 01 Český Krumlov - Výšný		datová schránka	dodejka - Evropa	obvyčejné psaní	DZ byla doručena přítišším (zapsán čas doručení)		2020-05-05 15:30:14	2020-05-05 15:30:15		meckes40183721
DORUČENO				pošta	do vlastních rukou	obvyčejné psaní	doručeno		2020-05-06 12:37:52	2020-05-18 00:00:00		meckes40183715
DORUČENO				pošta	do vlastních rukou	obvyčejné psaní	doručeno		2020-05-06 12:37:52	2020-05-23 00:00:00		meckes40183708

Datum tisku: 15.06.2020 15:17
 Vytiskl: ODSH_VED - vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství/ Ing. Jan Sládek

